

กระโถนข้างธรรมาสน์

ฉบับที่ ๕๘ เดือนมกราคม พุทธศักราช ๒๕๕๒

เป็นเพราะท่านอาจารย์ญาณรัตน์เหลียงข้าวหนึ่งในตอนเช้า หรือว่าตื่นมาภาวนาคั้งแต่เที่ยงคืนก็ไม่รู้? เมื่อตามเงรลงคำขึ้นเขา ดองยี มันทำอะไรจะไม่รอด แต่พอตะกายขึ้นไปถึงเจดีย์บนยอดเขาแล้ว แลนจะคุ้ม เพราะทิวทัศน์ต่างๆ ของดองยีทั้งเมืองอยู่ตรงหน้า...

กลับลงมาเก้าโมงเช้า เข้าวิหารพระเจ้าเก้าเมือง ที่เขาเอา เทพารักษ์ประจำเมืองเก้าแห่งมารวมไว้ที่เดียว รถที่มาจากดองยีทุกคน ถ้ามาเก้คนเขาจะเก็บก้อนหินขึ้นรถมาด้วย เพื่อให้จำนวนเกินเก้าเอาไว้ ถ้าขาดไม่เป็นที่ไร แต่ถ้ามาเก้พอดีถือเป็นการไม่เคารพกัน...

"ไม่เหลือเงินกลับมาเลยครับ..อย่าตะผมนะอาจารย์..!" คุรบานน้อยที่ออกไปซื้อของรีบออกตัว พलगวางหน้าฝั่งสมุนไพร ๔ ขวด สตอเบอร์สูงใหญ่ลงข้างทางคอะโวคาโด เอละ..มื่อกลางวันฉันผลไม้ แทนข้าวก็แล้วกัน ว่าแล้วหยิบมีดหีบขึ้นมาไลด..!

ฉันจนลันมาถึงคอกหอย ท่านอาจารย์ญาณรัตน์ยังให้เณรมาตาม ไปร่วมฉันเพลอีก ดักได้ไม่กี่คำพอดิตรมควับ รอดตัวไป กราบลาท่านขึ้นรถ เขาไปรับคนอีกสองแห่ง จากนั้นมาส่งขึ้นรถทัวร์ที่เมืองเอเตระยา ไชโย...ได้รถใหม่อีกแล้ว..! ออกเที่ยงครึ่งตรงเวลาซะด้วย...

มาถึงเมืองชุยยอง ทางแยกไปทะเลสาบอินเล ฝรั่งขึ้นมาชะครั้งคัน หม่อมสองคันที่เคยพบกันทั้งที่ถ้าชุยอูมินและทะเลสาบอินเลยังมีน้อย ยี่มใหญ่ คงคิดว่าไม่ว่าจะไปที่ไหนเป็นเจออพระสองรูปนี้ทุกที่...

อาศัยบารมีนักท่องเที่ยวผ่านทุกท่านอย่างสะดวกโยธิน แต่รดดี กลับพาให้ข้า ทางทั้งคดทั้งแคบ รถทัวร์คันยาวทำให้ตีวงได้ยาก แหบต้อง หยุดสนิท ทุกโค้ง ยิ่งสวนกับบรรดาลิ่งที่รถบรทุก ต้องผลัดกันหยุด

ผลัดกันไป ทำให้เดินทางได้ช้ามาก...

๑๗.๓๐ น. พระอาทิตย์ลับเหลี่ยมเขา เพิ่งหลุดจากสะพานแบ่งเขต รัฐบาลกับมณฑลมันทะเลย์ เมื่อลงถึงที่ราบรถจอดให้กินข้าวเย็น พระสองรูปฉันน้ำผึ้ง แล้ววางยาตัวเองตามเคย หลับได้ทั้งๆ ที่เสียงดัง นหวกหูกอยู่รอบข้าง...

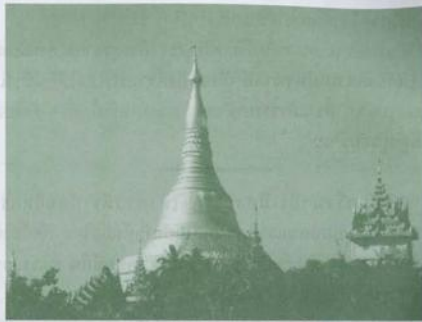
*****

ตีห้าครึ่งมาถึงเมืองปะโก (หงสาวดี) น้อมจิตกราบ พระมหาธาตุขุมยอดและหลวงพ่อใจป้อที่เห็นแต่ไกล เจ็ดโมงเช้า มาถึงขนส่งอย่างกึ่ง ฉันเข้าแล้วจับแท็กซี่ไปยังวัดชุยชีกัน หลวงปู่วาระ แช่วว่า น่าจะไปกันซักเดือนสองเดือน แฮ...

สงน้ำ ชักผ้า เรียบร้อยแล้วแยกทางกับคุรบานน้อย ท่านไปรอ ท่านโชติกะที่บ้านหมองหมอง อดมาไปกราบถวายบูชาพระมหาเจดีย์ ชุยคางง กำลังซึกประกาศ่าเพลินอยู่ที่คใดที่เป็นทิศสุดท้าย รู้สึกว่าคุรบานน้อย ท่านมาแล้ว ทำไมเร็วแท้..?

กราบพระอุทิศส่วนกุศล อธิษฐานเสร็จหันกลับมา ย้าว...ไม่เห็นมี... ที่จะเขียนแล้วเรา เดินลงประตูทิศใต้ ท่านนาวินมาอินยี่มอยู่ข้างหลัง "ผมเห็นท่านอาจารย์กำลังภาวนาอยู่เลยไปหลบรอรอยู่หลังคันเสา หันมา อีกที่อาจารย์เดินไปไกลแล้ว.." นึกว่าเราเขียนซะแล้ว..!

ท่านโชติกะไปหาอธิบดีกรมป่าไม้พม่า นัดพบกันที่วัด ท่านจึง ตามมากราบพระมหาเจดีย์มหาวิริยะสะด้วยกัน เสร็จจากโกบุญไสด้แล้วมหาเรื่องจ่ายเงิน อีหนูบ้านโดนโสได้รีบตะคุบตัวไว้ วนพระพุทธรูป ทั้งไม้จันทร์และงาช้างมาให้เลือกเป็นต้น...

พระมหาเจดีย์ชยุตถกและหอพระไตรปิฎก

รายการเขียนชนเขียนงานนี้อาดมาแพ้ คุรบาน้อยท่านหน้าไม่ด้านพอ คงกลัวว่าต่อมากแม่ค้าจะตำ อาดมาต่อเอง มาจบลงที่ราคาพระพุทธรูปไม้จันทร์สูงแปดนิ้วสองหมื่นแปดถ้วน ถึงจะแพงไปนิด แต่เนื้อไม้และมีมือสมราคา...

กลับมาฉนเพลที่วัด ชอบใจหลวงปู่วาระตรงที่ท่านชอบฉนฝักเหมือนอาดมา เมืองพม่าเขาไม่ค่อยกินฝักกินหญ้าเท่าไร ราคาฝักผลไม้ก็แพงมาก เล่นเอาลูกกลิ้งอย่างอาดมาแทบจะอดฝักหัวโต มาฉนฝักเต็มที่ได้ก็ทีวัดหลวงปู่นี้แหละ...

ท่านโชติกะมาก่อนฉนเพลเสร็จ หลวงปู่อนุญาตให้พวกเราลุกออกมาคุยเรื่องงานก่อน ผลการเดินเรื่องของท่านโชติกะเหลือแค่ที่จังหวัดพะอากับกรมป่าไม้ ที่จังหวัดผู้่อเมติเดินทางมาราชการที่ย่างกุ้ง ส่วนอธิบดีกรมป่าไม้ไม่อยู่ นัดพบกันคืนนี้ตอนสองทุ่ม ...

เรื่องของการปฏิบัติตามขั้นตอนกฎหมาย ไม่ว่าไทยพม่า ล้วนแต่ต้องว่ากันด้วยเงิน ของพม่าตีกว่าตรงไม่มีได้โตะ เขาว่ากันบนโตะอย่างเปิดเผย ราคาต่อรองกันได้ ที่ผ่านมากุรบาน้อยให้ไปทีละสามพัน แต่จังหวัดกับกรมป่าไม้คงจะโค่นทีละหลายหมื่น..!

อีกสองอาทิตย์จึงจะได้วันนัดที่จังหวัดพะอาน ถ้าคืนนี้รู้ผลว่าได้เรื่อง ขอให้ท่านโชติกะไปไหว้พระด้วยกัน อาดมาวางแผนแล้วดับเครื่องหลักแบบพิวส์ขาดไปรวดเดียวสองชั่วโมง ตื่นขึ้นมามบรรดาผ้าผ่อนท่อนสไบเขาเก็บพับจัดวางไว้ให้เรียบร้อย...

เป็นพระเถระเมืองพม่าที่สบายดีจริง ฉนชั่วว่เสร็จมีคณาเก็บโตะล้างจานให้ จะนอนมีคนจัดเตรียมที่นอนให้ ผ้าผ่อนซอกซึกเองเขายังช่วย

หอพระประจำทั้งสี่ที่ศรอบพระมหาเจดีย์ชยุตดาถ

เก็บให้ เป็นแบบนี้ต้องระวังตัวให้จงหนัก ถ้าไม่ดีเท่าที่เขายกย่อง มันจะขายไม่รู้จบ..!

ป้ายสามออกไปสวดมนต์ภาวนาที่พระมหาเจดีย์ ตั้งใจไว้ว่า ต้องปฏิบัติเข้า-เย็น วันละสองรอบ ก็ต้องทำให้ได้ เสร็จจากภารกิจกลับมา ครุพาน้อยรายงานว่ ท่านอธิบดีไปงานศพ ภรรยาท่านแนะนำว่าพรุ่งนี้ ให้มาแต่เช้า เป็นอันว่ายกแรกผ่านไปโดยไม่รู้ผล...

*****

ไปถึงพระมหาเจดีย์ตีสี่ครึ่ง เขายังไม่เปิดประตู หยิบนาฬิกามาดูถึงสามครั้ง เวลาไม่ผิดแน่ รอจนตีห้าจึงกลับไปวัด หลังฉันทเข้าค้อมมาใหม่ ซีดดอกไม้นั้ดตรงขึ้นไปถวายบูชา อ้อ...เขามีการถวายข้าวพระทั้งสี่ทิศนี้เองถึงได้เปิดประตูซ้ำ...

เกรงว่าท่านนาวินกับท่านโชติจะ กลับจากบ้านอธิบดีแล้วจะรอนาน จึงไม่เข้าไปพระมหาเจดีย์มหาวิริยะ ที่ไหนได้..จนเพลแล้ว ทั้งสองท่านยังเงิบดี **"ไปว่าธุระของคุณให้เต็มที่"** อาตมาเปิดไฟฉายให้ตั้งแต่เมื่อคืน แบบนี้เชื่อซนมกินได้ ไม่หมกฉวมไม่ได้เห็นหน้าแน่ๆ..!

ป้ายสองโมงจึงกลับมา พร้อมท่านอธิบดีขอ เมียว ลวิน ซึ่งท่านเป็นอธิบดีกรมส่งเสริมการส่งออก แต่ก็เป็นเพื่อนสนิทกับอธิบดีกรมป่าไม้ ท่านเป็นคนมุ่ต่งเช่นกัน และเต็มใจจะช่วยเหลือเรื่องให้ ...

ตอนนี้มีเรื่องขอไม้ของท่านอาจารย์ใหญ่ธัมมะเสสะกับของท่านนาวิน มาจากเมืองเดียวกัน ถ้าเป็นอย่างนี้ทางการอาจจะอนุญาตให้น้อย ต้องยื่นมาขออนุมัติทีละรายจึงจะได้คุ้ม แบบนี้ครุพาน้อยอาวุโสต่อยกว่า คงต้องรอทีหลัง...

พอท่านอธิบดีทราบว่ อาตมายังไม่เคยไปทะเลสาบอินยา จึงเสนอตัวรับใช้ ขับรถไปส่งถึงที่ ตอนแรกเข้าไปในโรงแรมอินยาเลคก่อน พออาตมาถ่ายรูปท่านถึงกับสะดุ้งเอือก รีบห้ามปากคอสั่งว่า **"No..! That's Grand Pa's House..! (ไม่ได้..! นั่นบ้านป้าใหญ่..!)"**

ป้าใหญ่คือท่านนายพลเวิน แม้จะอายุเกือบเก้าสิบแล้ว แต่ยังทรงอิทธิพลไม่เสื่อมคลาย ก่อนนี้ทางโรงแรมมีคาราโอเกะ ท่านหนวกหูสั่งปิดเฉยเลย..! แต่ห้ามอาตมาเข้าไป ถึงห้ามแต่แรกก็จ่ตาย มันได้รสชาติของชีวิตดี...อิ...อิ..!

เข้าไปในสวนสาธารณะ มีแต่เบียร์ฮอลล์เต็มไปหมด ซ้าเปิดดนตรีดังหนวกหูมาก จึงได้รูปในโรงแรมอินยาเลคกับโรงแรมเซโดนาไปท่กันั้น อาตมาขอตัวไปที่พระมหาเจดีย์ชยุตดาถเพื่อสวดมนต์ตามกิจวัตร...

ข้ามไปพระมหาเจดีย์มหาวิริยะ ทบตันเข้าเย็นรวมกันทีเดียว กลับถึงที่พักหกโมงเย็น ตกลงกันว่าพรุ่งนี้ท่านโชติกะต้องไปเดินเรื่องให้ท่านอาจารย์ใหญ่ ปล่อยาตามกับครูบาน้อยไปปะโกกันเอง...

ครูบาน้อยเบิกเงินมาหนึ่งแสน กะว่าจะให้ท่านโชติกะวิ่งเรื่อง แชนหน้าอาจารย์ใหญ่ให้ก่อน เพราะของตัวทำไปตั้งมากแล้ว ของอาจารย์ใหญ่ยังไม่ได้เริ่มเลย อาตมาเห็นใบละพันใหม่เอี่ยม จึงขอแลกไปฝากลูกบึก (สุมาลี ตีรเลิศพานิช) ๒ ใบ ลูกเขาสะสมธนบัตร เจ้าใบละพันนี้เพิ่งจะออกใหม่ ลูกเขายังไม่มี...

*****

พระอาทิตย์อัสดงที่พระมหาเจดีย์ชูดากง

นั่งสองแถวเก่าๆก็ไปไหว้หลวงพ่อโตใจิป้อ (สีทศ)

หลวงพ่อดุชฎาเลี้ยวและพระราชวังกัมพูชาศาสตร์

กราบถวายบูชาพระมหาเจดีย์ชัชวาทอง และพระมหาเจดีย์มหาวิริยะเป็นการสังท้าย กลับมาฉันเช้า หลวงปู่วาระยังไม่ออกมาจัดการมอที่อยู่และเบอร์โทรศัพท์ไว้กับท่านนั้นทะเลสาบแทน...

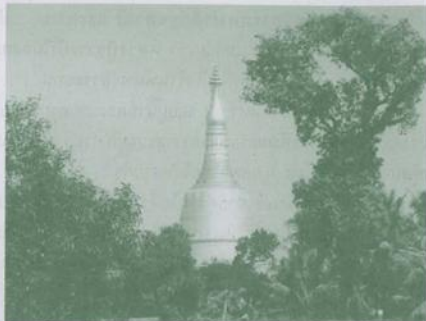
ท่านนาวิหนายไปไหนหว่า ? รออยู่นานสองนานครุพาน้อยจึงโผล่มา บอกว่าท่านวังสะธัมมะรองเจ้าอาวาสชวนคุย ท่านเคยไปอยู่แถวมหาชัยมาเมื่อสี่สิบปีก่อน ยังพอพูดไทยได้หลายคำ...

จับแท็กซี่ไปลงขนส่ง จ่ายค่ารถไปสี่ร้อยแถมเดินสะพานเลยแท็กซี่มันไม่รู้ว่าจะรถไปปะโกอยู่ไหน ตามทางเขาดันบอกทำรถสองแถวให้...สองแถวก็สองแถวละวะ..! แหม...มันแย่งผู้โดยสารแทบจะชกกัน...จะชกกันก็เรื่องของตัวเอง ขอให้เข้าไปได้ก็แล้วกัน..!

รถสองแถวพม่าชอบจอดแช่ป้ายนานๆ กราบขอท่านปู่พระอินทร์สงเคราะห์ ขอขึ้นถึงพระบรมธาตุอินทร์แชนวันนี่ เพื่อประหยัดเวลาไปหนึ่งวัน ท่านปู่รีบปากจะช่วย...คราวนี้เองมีปัญญา ก็เชิญเข้าไปเถอะ...ข้าจะหลับละนะ..!

หลับเพลินมาถึงปะโกไม่รู้ตัว จ่ายค่ารถอีกสี่ร้อย เดินหารถเช่าเพื่อไปไหว้พระ เจอรุ่นคุณทวดยังหนุ่ม มันคิดพันสอง ถังน้ำมันเป็นสายยางจุ่มไว้ในแกลลอน ช้างใช้สายไฟช้อนคอกันเพื่อสคาร์ทรถ ไอ้กรรมเฝ้าบ้านเฝ้าเมืองเขายามาตามทันตอนนี้แล้วกัน ชี้เกียจถูกอย่างสด..!

ไปกราบหลวงพ่อดุชฎาที่ใต้ป้อ เขาผูกนั่งร้านทาสีใหม่ ถึงหลวงพ่อบพระนอนดุชฎาเลี้ยว มันเรือซ่อมซุ้มทางเดินตลอดแนว แม้คำที่นี้พอพูดไทยได้ทุกคน แต่ขายของราคาแพงหูดับ คงจะคิดคำฝักภาษาด้วยมัง..?

พระมหาธาตุชুমอดอและยอดฉัตรแบบไทย

พระราชวังก็มิพอศาสตร์ของพระเจ้าบุเรงนองมหาราช
ไม่ได้มีความก้าวหน้าในการบูรณะเลย งบประมาณลี้กที่สวยามมากเมื่อ
ปีที่แล้ว มาปีนี้สลอกเป็นซีกลากไปทิ้งหลัง..! พระตำหนักสมเด็จพระ
พระที่นั่งสุพรรณเกล้าฯยังจมน้ำอยู่เหมือนเดิม...

เข้าร้านอาหารจีนพล กวาดผักเขามาหมดภาค เจ้าของร้านต้อง
เติมใหม่ จ่ายค่าผักไปเจ็ดร้อย อย่างอื่นคิดชะว่าเป็นของแถม อี...อี..!
หาซื้อดอกไม้รูปเทียนไปไหว้พระมหาธาตุชুমอดอ พระธาตุคู่บ้าน
คูเมืองของหงสาวดี...

พระมหาธาตุสุวรรณมูเตธานี มีความสำคัญในประวัติศาสตร์ไทย
มาก ยอดฉัตรนั้นสมเด็จพระนเรศวรมหาราชยกถวายเป็นพุทธบูชา
ครั้งยกทัพมาตีพม่า นับเป็นเจดีย์สำคัญองค์เดียวในพม่า ที่มียอดฉัตร
เป็นแบบไทย..!

อธิษฐาน อุทิศส่วนกุศล แล้วให้คุณทวดไปส่งที่ท่ารถไป
พระบรมธาตุอินทร์น้าวขน จ่ายค่ารถเพิ่มให้อีกหนึ่งร้อย แต่ไอรัดเมล์
มันไม่ยอมจอร์รับ รถสองแถวก็แน่นเป็นปลากระป๋อง ต้องนั่งข้างหลัง
เบียดไปกับเขา...

เป็นเรื่องละซี..! ยายหนูผิวเข้มตาคมขึ้นมา ไม่มีที่แม่จะยืน
แม่เจ้าประคุณมุตเข้ามา หย่อนสะโพกนี่มึง ลงบนตักอาดมา คงจะเห็น
เป็นที่นั่งเสริม หลบไปทางไหนก็ไม่ได้ ต้องนั่งปลงไป จนกระทั่งแม่คุณลง
ค่อยถอนหายใจโล่งอก..!

มาอีกแล้ว..ทีนี้เป็นห้านิ้วสั้นๆ ดินครับดิน..! มันขึ้นไปนั่งบน
หลังคา ดันเห็นหลังพระเป็นมันไต่ เหยียบขึ้นไปหน้าตาเฉย..! ยังไม่ทัน

หายจุก คุณเบ้าอีกคนมุดพรวดเข้ามาตรงหว่างขา รถเบรกที่ ติ๊งโคงที่ คุณเบ้าทิ้งน้ำหนักมาทั้งตัวแบบสบายอกสบายใจ "ท่านนาวินไว้ย ลงเถอะ..!"

ลกลงกลางทางหารถไม่ได้ ต้องเรียกสามล้อปั่นน้องโป้งไปลงข้างสถานีรถไฟ ค่ารถเจ็ดสิบ ตรงนี้เป็นท่ารถของเมืองใจโหดที่จะขึ้นไปพระบรมธาตุอินทร์แขวน คราวนี้เป็นตามพระพม่าขึ้นไปนั่งบนหลังคาปลอดภัยไว้ก่อนดีกว่า เจอสาวนั่งตักบ่อยๆ ก็เลยปลงไม่ลง..!

รดวงเป็นม้าควบไปตามทางคดเคี้ยว เก้าไม้ลต่อมาถึงเชิงคอยอินทร์แขวน คิดว่าต้องพักที่ร้านประจำซะแล้ว แต่ท่านปู่พระอินทร์ทำไต่ยังมีรถหลงอยู่อีก ๑ เทียว ชื่อตัวคนละร้อยห้าสิบ อาตมาเพิ่มค่านั่งหน้าอีกห้าสิบ ไปโลด..!

นั่งหลังคารถสองแถวไปพระบรมธาตุอินทร์แขวน

รถทหารรักษาด่านสวนนกกลางทาง อะอะสอบตามเป็นการใหญ่ ว่ามิดค่าแล้วมาได้อย่างไร ? พอรู้ว่าออกตามคิวกก็ปล่อยผ่าน ขนาดด่านตรวจยังเล็กแล้ว ไม่รู้ว่าท่านปู่จัดการอิท่าไหนถึงมากันได้ กราบขอบพระคุณอย่างยิ่งครับ...

หกโมงสี่สิบห้ามาสุดทางรถแปดไมล์ คราวนี้เดินละเนื้อ... ทางขึ้นเขาชันตั้งหนึ่งไมล์เต็มๆ เรียกเหี่ยวท่วมตัว ทั้งที่อากาศเย็นเอาเรื่อง องค์พระบรมธาตุเหลืองอร่ามกลางแสงไฟ ทำให้เดินได้ไม่รู้จุกเหนื่อย...

ถึงแล้ว...หนึ่งหุ่่มสี่สิบห้าพอดี ไซ้ผ้าเย็นเช็ดหน้าตาเนื้อตัวแบบซึกแห้ง ครองผ้าสวดมนต์แล้วปิดทองถวายเป็นพุทธบูชา (ทองที่ซื้อจากมัตพะเลย) จากนั้นเดินหามุมถ่ายรูปรามๆ ยามค่าคืนกันหนอย...

คราวนี้ถึงเรื่องที่พักบ้าง **ร้านจูงลู่วิน**รีบเปิดห้องให้ในฐานะแขกประจำ ร้านนี้เป็นพี่น้องกับมิตตาสลวินที่เชิงคอย เขาประมูลร้านนี้ราคาห้าล้านสองแสน มีเวลาทำเงินแค่เจ็ดเดือน ปิดช่วงหน้าฝน ปิดต่อไปต้องประมูลกันใหม่ อาตมาทั้งสองมุดเข้าห้องได้ก็ไปยวแบบไม่รู้ไม่ลากันละ..!

*****

ห้องพักอยู่ติดบันได มีแต่คนเดินขึ้นลงตั้งตั้งทั้งคืน อาตมาลุกขึ้นตั้งแต่ตีสองครึ่ง เข้าห้องหน้าทำธุระส่วนตัว ให้ตายเถอะ...ส้วมสาธารณะบนนี้คิดค่าน้ำล้างกันชั้นละยี่สิบ..! อะอะไรๆ มันก็เป็นเงินเป็นทองไปหมด...

ไปแอบล้างหน้าที่ถึงน้ำดื่ม ไม่ต้องจ่ายค่าน้ำล้างหน้าขวดละสามสิบ ครองผ้าแล้วไปสวดมนต์ภาวนาที่ข้างองค์พระบรมธาตุ อีกไม่นานคนก็ทยอยตามมากันแน่น ลมเย็นกำลังสบาย แต่คนอื่นเขาไปปะเคื่องกันหน้าวมากันเต็มที...

เดินขึ้นพระบรมธาตุอินทร์แขวนยามค่ำคืน

ตีห้าครึ่งกลับที่พัก คุรบาน้อยเพิ่งจะตื่น อาตมากะว่าจะหลับซักครู่ เอ๊ะ...อะไรกระดุกกระดืบอยู่บนเท้า..หนู..! มันแทะยากันหนาวของ อาตมาอย่างสบายใจ เล่นเอาอะไคราคาโหดแห่งไปสองรู พอรู้ว่าอาตมา ลืมตาดู มันวิ่งหนีจืดไปเลย..!

อาหารเช้าเป็นข้าวผัดไข่เจียวกับหมูผัดเห็ดแชมปิญอง จ่ายไป ๑ พันจัต ออกไปซื้อดอกไม้ไหว้พระบรมธาตุ และปิดทองถวายเป็น พุทธบูชา แล้วเดินไปคูร้านค้า คุรบาน้อยจะซื้อกะโหลกลิงไปทำยา...

เจอบอกดีคือเคื่องเหล็กม มันเป็นของอากรรพพิศดารอย่างหนึ่ง คุรบาน้อยซื้อพร้อมดีของมันราคาห้าร้อย กะโหลกลิงสองร้อย เจ้าของซากสารพัดสัตว์รวมของส่วนกุศลกันใหญ่ ต้องอุทิศให้เขาเป็นพิเศษ...

คุรบาน้อยกำลังเล็งเคื่องเหล็กมในร้านขายของป่า

พระอาทิตย์อัสดงคั่นหยอดเขาพระบรมธาตุอินทร์แขวน

บุญพาวาสนาช่วย อยู่ดี ๆ มีโยมถวายแอ็บเปิ้ลกับส้ม อีกคนหนึ่ง
ถวายเงินรูปละห้าร้อย อย่างน้อยก็ได้ค่าอาหารเข้าคืนแล้ว ออกเดินดู
ภูมิประเทศได้คู่วิ่งแคดซักร้อน น้ำไม่ได้สง ผ่าไม่ได้ซึก เพราะค่าน้ำ
แพงเหลือใจ ถึงตอนนี้ซึกคั่นยุบป็น ซึกลากรับประหาวกันครวนี้เอง...

ฉันแพลวนี่แมลงวันชุมเป็นน้ำ ยายหนูสองคนคอยเอาพัดโบกไล่
ไล่ไปไล่มาแมลงวันหัวทึ่มลงในน้ำแกง เขี่ยขึ้นมามันยังทำตาปริบ ๆ
ค่าอาหารเสริมแมลงวันรวมพันสองร้อยห้าสิบ นี่เขาจะถนอมทุนคืน
กับคณะของอาตมาเป็นแน่..!

ทนไม่ไหวแล้วจ้า...! ชุดคัมย้าเข้าไปเหว้อออกซ้า ต้องเสียเงินค่าน้ำ
จนได้ ไหน ๆ ก็เสียแล้วซึกผ้าประชดชีวิตซะเลย เจอเข้าไปห้ากระป๋อง

สามร้อย ลำบากหาที่ตากจีวรอีก อาศัยรั้วไม้ไผ่ไปก่อน ถ้ามีคนมาเก็บ
ค่าที่ตากผ้าจะไม่แปลกใจเลย พับผ้าใส่เข้า..!

ไอ้หนูตัวแสบแอบย่องมาแตะอะไวคาโตอีกแล้ว เท่านั้นยังไม่พอ
พาดแอ็บเปิ้ลซะโหว่วเบ้อเริ่ม แบบนี้ถ้าคุรบาน้อยเพลอ มันอาจจะแตะ
เคื่องยุงเหลื่อมลงท้อง แล้วกลายเป็นไมตี้เม้าส์เจ้าหนูมหัศจรรย์ก็เป็นได้..!

ยายหนูหอบผ้าห่มมาให้เป็นการขอกภัย เพราะได้เห็นใบเสร็จ
รับเงินจากกิตติคารการเวก ที่แรกเขาเห็นสาธูปแล้วคิดว่าข้าเหมา เลย
จัดห้องโทรม ๆ ไม่มีอะไรเลยให้ เพิ่งรู้ว่ารายเป็นอาเสียดอนสรงน้ำ
แถมซึกผ้าทั้งสองรูปนี้เอง...

อากาศตอนบ่ายปิด เมฆมาก รู้สึกเย็นมากขึ้น ออกไปซื้อแผ่นทอง
สำหรับพຽງนี้ นักแสวงบุญชุดใหม่มาเพิ่มอีกมาก ภาวนาส่งตวันจนอาทิตย
อัสดงค์ รู้สึกเย็นมากเหมือนกัน ขนาดอาตมายังรู้สึก คนอื่นคงจะหนาวแน่
ไปตาม ๆ กัน...

*****

คนขึ้นลงทั้งคืนเหมือนเดิม มีน้ำล๊ะ...ที่ประตูมีหนังสือพมา
เขียนบรรยายอารมณ์ว่า “พูดก็ห้วน นอนก็กวน ชายของก็แพง ชื่อว่า
จูจูลวินแล้วหลีกให้ไกล หรือไม่ก็กลางไปทุบซะ..!” คงจะโดนกวนทั้งคืน
แบบนี้ เลยพาลรีพาลขวางไปทั่ว...

นอนไม่ได้ตึกนั๊ก ออกไปภาวนาได้ลมหนาวที่พระบรมธาตุ จุนตีห้า
ทำนนวนินิจตามมา “ผมคิดว่าท่านอาจารย์ออกไปปัสสาวะ รองนหลับไป
หลายตื่นเลยตามมา...” ภาวนาแข่งกันถึงตีห้าครึ่ง เจ้าหน้าที่มาเปิดประตู
เข้าพระบรมธาตุ...

บริเวณท่ารถไปวัดเขาตามะยะและยายหนูแดงโม

อาดมาทั้งสองปิดทองแบบสบายใจเฉิบ เนื่องจากคนอื่นไม่ได้เตรียมไว้ ร้านของวัดจะเปิดขายต้องรอสองโมงเช้า เจ้าหน้าที่ยังว่าดีเหลือเกินที่ได้ปิดทองเป็นคนแรกของวันพระ เป็นอันว่าความตั้งใจปิดทองถวายพระบรมธาตุสามวันครบถ้วนแล้ว...

หลังจั้นเข้าบอกลาเจ้าของร้าน เขามอบนามบัตรให้ บอกว่า จำให้แม่นว่าเขาคือ จูจูลิน น่าน...มันนำทบอย่างเขาวัว ที่แรกหลอกว่า จูจูลิน เป็นน้องสาว มีทั้งร้านอาหาร โรงแรม ห้างสรรพสินค้า ร้านขายหมาก ตันกล้วยพระจับเรียกค่าได้...ไร้ตั้ง..!

กราบลาพระบรมธาตุ เดินลงมาซื้อตัวที่คิวดร ชาลงมันลดให้เหลือ ๑๒๐ จิตต์อ่อน ยึดกันเป็นปลากระป๋อง ลงมาถึงตีนดอยสองโมงเช้า จองเบาะหนารถสองแถวไปเขาตามะยะ กันอี๋หนูคอตมานั่งตักอีก จ่ายค่ารถไปสองรูปแปลร้อย...

มันบอกว่ารถออกเก้าโมงครึ่งแต่เชื่อไม่ได้ ครั้งแล้วมันยังเรียกคนหน้าตาเฉย อาดมาเห็นยายหนูตัวเล็กของร้านยีนยีนเพียว ชยันเป็นนักหนา เรียกคนเข้าร้านทีละคนสองคนจนหมดคันรถ แล้วมาคือพระให้ไปจั้นเพลในร้านเธอให้ได้...

ผูกมิตรชวนคุยด้วย เธอชื่อ "ตานโมว" แปลว่า "หนึ่งล้านหยาดพิรุณ" คงประเภทฝนแสนห่าอะไรเทือกนั้น แต่อาดมาเรียกง่าย ๆ ว่า "แดงโม" เห็นความพยายามต้อนรับแล้วอยากช่วยอุดหนุน แต่อาดมาเมื่อข้าวเต็มประดา จึงสั่งส้มมาจั้นเป็นอาหารเพลกันสองคน ยายหนูค่อนจนตาคว่ำ ฮ่า..!

จนคนเป็นขึ้นหลังคามันถึงยอมออกรถ มาถึงทางแยกด้านนอกได้

คนไปอีกกुरुส ขอบใจเด็กท้ายรถ มันวิ่งลงไปเคลียร์ด้านทุกครั้ง ไม่ต้องถูกตรวจค้นซักแห่ง จนเที่ยงตรงมาถึงเมืองบิสีน มันจอดให้คนกินข้าว...

ออกจากบิสีนมานิดเดียว เบรกติด ลูกยางบีมเบรกละลาย เหมือนใหม่คว้นโขม่ง..! คนอื่นรอซ่อมแต่อาตมากับครูบาน้อยเตรียมหารถใหม่ พอดีเจ้าของรถตัดสินใจถอดชุดผ้าเบรกออกหมด ไล่ล้อเข้าไปวิ่งสามล้อไปต่อหน้าตาเฉย..!

ไปได้ไม่นานคราวนี้คว้นไม่ขึ้นอย่างเดียว ไฟแลบออกมาด้วยญาติโยมวิ่งหนีอลหม่าน คนขับกับเด็กท้ายช่วยกันเอาหน้าเสาตบชะทัน..! กว่าญาติโยมจะตัดสินใจว่าจะเอาอย่างไร พระสองรูปก็ทิ้งคำรด เหน้ขึ้นรถคันแรกที่ผ่านเข้าไปซะลิบแล้ว..!

เบรกติด ลูกยางบีมเบรกละลาย ต้องจอดซ่อมกลางทาง

พระเจดีย์ชุกชayanan(จาริกสุวรรณภูมิ) เมืองตะโง

ลงที่ท่ารถเมืองตะโง จ่ายไปร้อยห้าสิบบ โศคคืออย่างมหาศาล เพราะได้กราบพระเจดีย์ชุกชayanan(สุวรรณจาริก) ยังไม่พอ ยังพอดีทันสองแถวเที่ยวสุดท้ายที่จะไปเขาตามะยะด้วย นั่งเฝ้าไปหน้ารถป้ายสามโมงตรงเขาก็ตรงเข้ารัฐกะเหรี่ยง...

นึกว่าจะเสร็จด่านโศคของกะเหรี่ยงซะแล้ว ขนาดกริ่งทุกวัน มันยังไม่ยอมอะลุ่มอะล่วย เล่นเอาคุณลุงเจ้าของรถคำโขม่งโงเงงเจ้าหน้าที่มันตะห่ารอเขาลงไปเคลียร์ เลยสบายอาตมาตรงที่มันไม่ขึ้น มาตรวจ รอดไปอีกงาน...

เข้าไปรับส่งผู้โดยสารในเมืองพะอาน เมืองหลวงของรัฐกะเหรี่ยง ก่อน จากนั้นจึงตรงไปวัดเขาตามะยะ ถึงวัดห้าโมงสิบห้านาที จ่ายค่ารถไปห้าร้อย พอดีเสียงตามสายประกาศว่า หลวงพ่อตามะยะจะลงรับแขก ประมาณห้าโมงครึ่งหรือหกโมงเย็น บรรลัยชิดู...จะทันทันหรือไม่..?!

รีบเดินขึ้นไปยังที่พักสงฆ์บนยอดเขา ตียาวรวดเดียวเล่นเอาเหงื่อท่วมตัว เช็ดหน้าเช็ดตัวแบบลวกๆ จัดการเก็บข้าวของที่จะให้หลวงพ่อดีช่วยเหลือลงยามใบเดียว แล้วรีบกลับมาข้างล่างใหม่ ตรงไปยังศาลารับแขก...

คนมากันแน่นเหมือนเดิม อาตมาได้ที่นั่งข้างเก้าอี้หลวงพ่อดั่งตรงที่เดิมของปีก่อนเป๊ะเลย เช็ดเหงื่อไม่ทันแห้ง หลวงพ่อก็ก่อกรับแขก คุณพระคุณเจ้าช่วยเถอะ...อาการของท่านเหมือนกับหลวงพ่อดีทำช่วงก่อนมรณภาพอย่างไรอย่างนั้นเลย..! ลักษณะแบบนี้แปลว่าท่านพร้อมที่จะทิ้งขันธ์ได้ตลอดเวลา ใครประมาทมีหวังได้น้ำตาเส็ดกันแน่..!

หลวงพ่อดีเขาตามะยะ มีคนไปกราบวันละเป็นหมื่นคน..!

พูดที่ไอ้ที่ท่านยังเมตตาให้อาพาท นำอธิษฐานขอพระนิพพาน และปลุกเสกวัตถุมงคลให้ อาตมานำของทุกสิ่งที่มีชื่อมาวางบนผ้าขาว ยกขึ้นเหนือหัวรับการสงเคราะห์ จากนั้นถวายปัจจัยทำบุญทุกอย่างกับท่าน...

ต้องรีบถอยเพราะทั้งพระทั้งโยมทะลักเข้ามา ไปยังร้านค้าของวัดซื้อรูปหลวงพ่อดี แล้วกลับขึ้นไปนั่งเหนือโศกในที่พัก น้ำท่าไม่ได้สงบกั เพราะคนเป็นหมื่นๆ อาบกันแน่น โรงอาหารคนก็แน่นตึงเช่นกัน

ทำความรู้จักกับท่านจนโทภาสะ บ้านเกิดท่านอยู่ที่เมืองปะเตง (พะสิม) เมืองหลวงของมณฑลเอยาวดี (อิระวดี) บวชได้ ๑๓ พรรษาแล้ว ชอบการปฏิบัติภาวนามาก อาตมาแนะนำไปพอสสมควร...

เกิดชอบอริยาศัยกัน ท่านขอตามไปปฏิบัติที่เมืองไทย บอกว่าให้พระหลวงพ่อดีของท่านเองเฝ้าวัดไว้ ไปได้เป็นปี อาตมาเห็นท่านเอาจริง จึงเต็มใจต้อนรับ แนะนำแนวการปฏิบัติไปพอสสมควร ท่านไปนั่งภาวนาเงียบอยู่องค์เดียว...

*****

ลุกขึ้นภาวนาตั้งแต่เที่ยงคืน พอตีสามออกไปสงน้ำ ชักผ้า แม้รีที่เตรียมอาหารเข้ามางกันเป็นตาเดียว แล้วพร้อมใจกันลงความเห็นว่า ต้องเป็นพระไทยแน่ๆ ถึงไม่กลัวหนาว ซึ่งมันก็น่าแปลก เนื่องจากพระพม่าทั้งหมทั้งคลุมกลัวหนาวกันทุกคน...

ที่นั่นมันังละวิรัตแบบเดียวกับวัดหลวงปู่ครูบาไชยวงศ์ แห่งฝักสารพัดชนิดทำที่ละแปดกระทะยักษ์ ชาวก็หุงกันที่ละสิบกระทะยักษ์ เลี้ยงพระเลี้ยงโยมทั้งวันทั้งคืน ต้องใช้ข้าวสารวันละ ๒๕๐ ปีบ จะมากที่หมื่นก็แสนคนเลี้ยงฟรีทั้งสิ้น...

การเตรียมข้าวสารและผักกฐาสำหรับเลี้ยงคนทุกวัน

หุงข้าวต้มแกงกันทีละแปดกระทะใหญ่ยังไม่พอเลี้ยงคน

ออกไปเดินตลาด มีเสื้อผ้าชาวเขามากมาย ซื้อมือชวดสาวะเหรียญ
ไปฝากลูกสาวทั้งสอง คือ ลูกอ้อย(ศัลยา) กับลูกทราย(เนตรทราย)
คนละชุด พี่ๆ รอปีหน้าก็แล้วกัน หลวงพ่อแบกขวดเดียวไม่ไหว แล้วซื้อ
กระเป๋านินจากับคุรุบาน้อยคนละใบ ราคาถูกคุณภาพเลยถูกไปด้วย...

หยกและพลอยสวยๆ ก็มีมาก แต่หีบของแท้ที่ไร มีมันบอกราคา
แพงหูดับทุกที ไปได้ซื้อของคือยารักษาที่ซูเน็ต ที่นี้แหมงละสิร้อยยี่สิบ กับ
ไอสครีมตัดแต่งละสิบ กลับเป็นเด็กนั่งฉัน ไอสครีมกันเพลิน...

กลับขึ้นเขา เจอเด็กกะเหรี่ยงตาบอด ดัดพิณร้องเพลงแลกเงินอยู่
ข้างบันได เสียใจดีเป็นน้ำ ให้ไปหนึ่งร้อย มีคนบอกที่หลังว่า เจ้าหนูนี้คือ
"โจเคลย์ดี" ออกเทปมามากต่อมาก ดังระเบิดเกิดทั้งทีเดียว..!

โจเคลย์ดี วนิพกน้อยเสียงทอง ดังระเบิดในพม่า

แนะนำการปฏิบัติให้ท่านจันทร์อีกรอบ แล้วลงเขาไปเดินพล
ผัดผักนึ่ง ผัดเต้าหู้ กับต้มจืดวันเสาร์ อาหารเจทุกวัน ราคาไม่แพง จ่าย
แค่ห้าร้อยห้าสิบ ขึ้นแพงเขากองหนีไปกินอาหารฟรีของหลวงพ่อกันหมด
มีหวังร้านอาหารเจงั้น..!

หลวงพ่อกับแขกคอนเทียงเพราะคนมากันมาก อาตมานั่ง
ที่เดิม ถวายเงินเท่าเดิม เอาของให้ท่านปลุกเสกเหมือนเดิม ถ้าคอนเียน
ท่านเมตตาออกรับแขกอีกครั้ง อาตมาก็จะได้ทำบุญกับท่านครบสามครั้ง
ตามความตั้งใจ...

หลวงพ่อกันนั้นมรรคแปดเป็นแนวในการปฏิบัติ ยิ่งทำให้คิดถึง
หลวงพ่อดีทำซุง สองปีสุดท้ายก่อนมรณภาพ หลวงพ่อก็ก็นั่นเนื้อหา
การปฏิบัติอย่างเข้มข้นแบบนี้แหละ ท่านบอกว่าเป็นทวนเล่มสุดท้าย
ที่จะทิ้ง แล้วหลวงพ่อดีเขาตามะยะละ..?

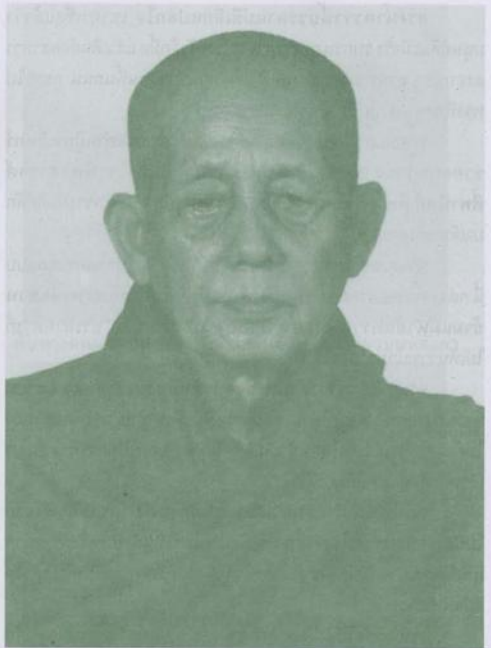
คอนปาย คุรุบาน้อยชวนเดินลงเขาไปสร้งน้ำ ขอบใจเด็กๆ มั่นกุ
กันเข้ามาเสนอทั้งขันน้ำทั้งสบู รุจิกทำกินแบบนี้ร้อนาคดรุงแน่ แต่ไอการ
เดินลงเขาไปอาบน้ำ แล้วเดินกลับขึ้นมาอาบน้ำแบบนี่ คนทำอะไร
ก่อนข้างเสียสดีอยู่สักหน่อย..!

บายสี่ครึ่งลงเขาไปเสียเงิน สนับสนุนวนิพกน้อยด้วยการช่วย
ซื้อเทปสองม้วน จากนั้นไปรอทำบุญกับหลวงพ่อ คนยังคงไหลมาเป็นหน้า
รับโอวาท ถวายปัจจัย แล้วกราบลา ขึ้นเขากลับไปยังที่พัก ขึ้นลงเขา
เป็นว่าเล่นจนญาติโยมทั้งอิจจาทั้งเลื่อมใส แต่งานนี้มันซักรุสีกแปลกๆ
คล้ายๆ กับหัวเข่ามันอีกเสบชะแล้วซิ..!

*****

ชาวปะโอในเครื่องแต่งกายประจำชาติมาราบหลวงพ่

อุวิหะยะ ตามะยะตอง สะยาตอจี (หลวงปู่ใหญ่วัดเขาตามะยะ)

สงวน้ำคราวนี้บรรดาแม่ชีเลิกแปลกใจ เขาคงเชื่อแล้วว่ามนุษย์หิมะมีจริง รบกวานอาหารฟรีจากโรงครัวอีกมือ แล้วเดินย่อยอาหารลงจากเขา มากرابلسหลายฟุตด้วยการคุกเข่าลงบนพื้นถนน กราบไปทางที่พักของท่าน มีโยมทำตามเยอะเลย..!

รถสองแถวไปมะละแหม่งออกหกโมงเช้า กราบขอท่านปู่พระอินทร์ช่วยตอนผ่านด่าน ท่านส่งที่เกศแก้วมณีคู่มิหิม พาที่พรสวรรค์ที่พรทิพย์ ที่พวงทิพย์ ปลอมเป็นพระพม่าคลุมหัว นั่งหัวเราะกันคึกคักมาเต็มหลังคารถ..!

ผ่านสะตวกโยธินทุกด่าน ลงว่าพีๆ ยอดฝีมือมากันครบชุดแบบนี้ กล่องดวงใจอย่างสะพานแขวนข้ามแม่น้ำพะอากับสะพานแขวนข้ามแม่น้ำอิตทธาน อดมายังกล้าดำยรูปหน้าตาเฉย บรรดาทหารก็ไม่เห็นว่าจะโยววายอะไร..!

ครูบาน้อยกลัวว่าด่านตรวจคนเข้าเมืองมะละแหม่ง จะเรียกพระลงไปเข้าของแบบที่ท่านโดนมา แต่ฝีมือที่เขาร้าย นอกจากอากาศไม่ต้องลงเดินแล้ว ยังโผล่หน้าเสียๆ ไม่มีคิว ออกไปดูการทำงานขอเจ้าหน้าที่อย่างเพลิดเพลิน..!

สองโมงเช้ามาต่อรถสองแถวไปเมืองมุตุง พี่เขาสนุกกันมาก ไปนิด ตำรวจจรรยาจโรภกเรียก แจ้งข้อหาให้พระขึ้นนั่งบนหลังคารถมากเกินไป จนอาจเกิดอันตรายพังลงมาก็ได้ ทั้งที่มีแต่ท่านจันทร์นั่งหัวโตอยู่คนเดียว..!

ไซเฟอร์ขอไปส่งผู้โดยสารก่อน ยอมให้ยึดทะเบียนรถไว้ รอกลับ มาเคลียร์ภายหลัง มีหวังได้เตียงกันหน้าด่านหน้าแดง หากไซเฟอร์ยืนยัน

ต้นทางคนมาก ปลายทางเหลือท่านจันทร์คนเดียวบนหลังคา

ว่ามีพระนั่งมาบนหลังคารูปเดียว กราบขอบพระคุณของพี่ๆ ทุกท่าน
ขอให้สนุกแค่นี้ก็พอ...

สามโมงเช้ามาถึงมุดง รถไปด่านเจดีย์สามองค์กำลังจะออก
ข้างเฮงอะไรเช่นนั้น จ่ายค่ารถรวมค่าอาหารคนละสี่พัน อาตมาจับ
ครุบาน้อยนั่งหน้า จ่ายค่าเบาะนั่งอีกคนละพัน มันไปจ้างรถสองแถว
เส้นใหญ่พาเราออกไปส่งนอกเมืองต้นบวยเขียท...

สองแถวเจ้าถิ่นมันแน่นมาก พาเราผ่านด่านรวดเดียวหกด่าน..!
แม้แต่ด่านที่ล็อกตัวท่านชา (พระปริชา จิรนาโค) กับท่านกอล์ฟ
(พระศราวุธ ฐานิสฺสโร) ไปส่งตม.ไทยเมื่อปีก่อน ก็ยังผ่านได้ง่ายๆ..!
สิบโมงครึ่งมาถึงแพลอเปลี่ยนรถที่นอกเมืองต้นบวยเขียท ค่าอาหารรวม
อยู่ในค่ารถจึงไม่ต้องจ่ายอีก...

สิบเอ็ดโมงครึ่งรถหกล้อตามมาทัน วิ่งเลยไปก่อน หาที่ลับหูลับตา
ค่อยถ่ายคนขึ้น ถ้าไปทำประเจิดประเจ้อกลางชุมชน มีคนคาบข้าวไป
แจ้งทางการ อาจจะทำชวยทั้งตู้..! ให้ตายเถอะ..มันชนของมาก่อนคันรถ
จนแทบไม่มีที่ให้งั้น...

อาตมาสองคนจ่ายค่าที่นั่นพิเศษแท้ๆ นอกจากมันจะยึดของมา
จนแทบไม่มีที่วางเท้าแล้ว ยังเอาคุณปู่เจ้าปัญหาเข้ามาเบียดอีกคนจน
กระดิกตัวไม่ได้ แต่ได้หัวเราะคุณปู่ที่นั่งล่อมเกี้ยวอยู่จนท้องคัดท้องแข็ง..!

รถวิ่งบนทางเกวียนฝุ่นคลอบอวล เข้าเกียร์ที่ปู่แกกึ่งตั้งที่
โอดครวญกลัวของรักของหวงข้าวตุ๋น โซเฟอร็อบกว่าปู่ที่นั่งผิดที่ ปกติตรงนี้
สาว ๆ เขานั่ง "หา..แล้วเอ็งเข้าเกียร์ตรงหว่างขาของเขาแบบนี้ละเรอะ..!?"
ฮ่า...ฮ่า...ฮ่า..!

บ่นอุบอิบตลอดทางว่ายังไม่ได้กินข้าว ลูกหลานส่งมาให้กลับวาง
ไว้เฉยๆ ถามว่าทำไมไม่กิน ? แก่กว่ารถกระแทกแบบนี้ติดคอตาย...พอติด
ดกหลุมโครมใหญ่... "โอ๊ย...แบบนี้ถ้าปวดคณิดหนอยก็ชี้แตกกันพอดี..!"
ฮ่า...ฮ่า...ฮ่า..!

กินสู่นอ่วมอรัย ผ่านบ้านเลโพ เต็งเง ต่ามะยา อะหังกวิน
คงคาน อินแต ทุกด่านไม่มีปัญหา มามีตรงด่านพม่าเฮงชวยที่ตองซุน
มาถึงยังไม่ป้ายสามครั้ง มันว่าโกล้ค่าแล้ว ให้ค้างกันที่นั่นแหละ..! รถมากักัน
มันกักเอาไว้หมด..!

นายด่านมันย้ายมาจากเมืองจะอิน อยากจะทำตัวให้ชาวบ้านรัก
ดันกักรถกักคนไว้ เขาต้องกินต้องพักเป็นเงินทั้งนั้น ครุบาน้อยว่า "ถ้ามีคน
ฟ้องทหารกะเหรี่ยง ไอ้นี้ถูกเก็บแน่ มันกักรถที่เขาเคลียร์ทางไว้ รถไม่ได้
วิ่งรายได้ก็ไม่มี..." ข้างศิระขมารตามันเถอะ...พวกเราพากันไปอาศัยนอน
ที่วัดตองซุนดีกว่า...

คุณโซเฟอร็อบอ่วมอรัยคนเดียว แทนที่จะถึงด่านเจดีย์สามองค์
ตั้งแต่เมื่อวานเย็น กลับต้องจ่ายค่าอาหารทั้งเย็นและเช้านี้เพิ่มอีกสองมือ
ทุนหายกำไรรอดโอดครวญกับใครก็ได้ บทดวงชวยขึ้นมามันก็เจอ
อย่างนี้แหละ..!

*****

อากาศหนาวเอาเรื่องทีเดียว ภาวนาจนตีห้าแล้วจนท่านจันทร์
กับท่านนาวินไปสร้งน้ำ ท่านจันทร์คิดว่าล้อเส้น พอเห็นเราสองคนสร้งกัน
จริงๆ ถึงกับตาเหลือก คงคิดว่าคบกับสองคนนี้ เห็นท่าจะตายชะก่อน
เวลาอันควรละมัง...?

สวคมนตรีให้พระเสร็จโซเฟอร์มาตามพอดี นี่กว่ามันจะพาไป
ฉันทเข้าที่ไหนได้..มันออกรถเลย..! พอดคนปุ้เข้าปั้หูหู้เข้าแก๊วไววายใหญ่
บอกให้ลงไปฉันทก่อน อดข้าววะไม่เป็นไรหอรอกปุ้จำ...ถ้าทหารมัน
เปลี่ยนใจไม่ให้อีกชิเรื่องใหญ่...

ฝ่าอากาศหนาวและฝุ่นตลบออกมาเป็นคันแรก ผ่านบ้านแมสะลิด
โดดลงไปซื้อน้ำกระป๋องกับขนมมาฉันทรองท้อง ให้ตายดิน...มันคิดราคา
ครึ่งหนึ่งของภัตาคารการเวกเลยวะ..! แต่ชนเข้ามาถึงกลางป่าแบบนี้
คิดแพงหน่อยก็ต้องให้เขา...

ถึงค่านกะเหรี่ยงที่บ้านอาปะละง ทหารก็กรวดไ้วด้วยสงสัยว่า
ทำไมมาเข้านัก ? พอรูเรื่องมันแจ้นไปบอกนายพันที่ เป็นเรื่องเน้งานนี้...
รดจอดเกือบสิบคัน ทุกคันแย่งกันพ้องนายค่านที่รับฟังด้วยอาการสงบ
ความขวยมาเยือนทหารพม่าเน้งานนี้..!

ฉายโอกาสฉันทเข้าแบบริบคว่น เขามีแค่หน้าพริกกับผัดเผ็ดเนื้อแก้ง
รองนจ่ายค่าผ่านทางเสร็จก็ออกเดินทางต่อ มาถึงค่านมอญที่ปงกะตา
จ่ายอีกรอบตามระเบียบ มอญกับกะเหรี่ยงพูดกันง่าย มีอัตราจ่ายที่แน่นอน
แต่พม่าต้องแล้วแต่อารมณ์ของนายค่านเขา...

ขึ้นเขาสูงลิบมาลงที่ซองโสัง จะติจะซั้รคค่านเน้งนก็เชื่อถือได้เรื่อง
เครื่องยนต์กลไก โซเฟอร์จอดซุ่มดูลู่ทางอยู่นอกค่าน เพราะท้ายรถ
นอกจากพวกอยู่บ้านอู่ล่องของไทย ที่ไปเยี่ยมญาติกลับมา ๗ คนแล้ว
ยังมีพวกไม่มีบัตรทั้งไทยทั้งพม่าอีก ๖ คน ถ้าพลาดมีหวังพาจนทั้งคันรถ..!

หัวคิดมันร้ายสมกับที่หากินทางนี้ เส้นชัยรถทั้งคันพุ่งลงห้วย
เหมือนอยากจะล้างรถซะเต็มประดา จากนั้นตัวเองลุยขึ้นไปเคลียร์ค่าน

เส้นแบบนี้มันผ่านได้แหงชะ...หนาวจะตายซัก ไครมันจะลุยน้ำมาตรวจ
บอกอย่างไรก็ต้องเชื่อตามนั้น..!

ผ่านฉิวไปอีกค่าน ลุยขึ้นจากห้วยท่ามกลางแคดสาย ผ่านบ้าน
จอบปุ้ บ้านงกุก มาหยุดก่อนถึงค่านยิวาติ๊ด โซเฟอร์จอดให้พวก
ไร้สัญชาติลิ่งที่นี้ ชีท่างให้เดินลัดป่าข้ามไปฝั่งไทยเอาเอง ลำบากหนอย
ดีกว่าติดคุกหัดโ..!

มาอีกหนอยพวกบ้านอู่ล่องของลงบั้ง บอกว่าทยอยกันนั่ง
มอเตอร์ไซค์รับจ้างผ่านไปทีละคนจะง่ายกว่า เหลือพวกที่มีบัตรพม่ากับ
พระสามรูปไปผ่านค่านกันเอง ไม่มีปัญหา...

พาท่านจันทร์เดินทางเข้าเมืองไทย

พันด้านยิวาติดมาถึงด้านขนส่ง อาตมาโดดลงปลัดจิววางบนโต๊ะ
ของเจ้าหน้าที่ ค่ำสบูกับผ้าเช็ดตัวเดินอาดๆ ไปยังถังน้ำ ล้างหน้าเช็ดตัว
ยังไม่พอ ด้รคมันชะด้วย ทำแบบไม่เกรงใจอย่างนี้แม้แต่พระพม่าแท้เท่านั้น..

หลุดมาถึงด้านตรวจคนเข้าเมือง อาตมาจ้องเหมือนกับสนใจ
การทำงานของเขาเสียเต็มประดา เจ้าหน้าที่ที่ทบนสลายตาไม่ไหวต้อง
หลบไปเอง ฮ่า...เขาเรียกว่าตัดไม้ข้ามหมาก ถูกจับตรงนี้ก็ลำบากมันพาเรา
ไปส่งฝั่งไทยอีก ฮิ...ฮิ...

ออกจากด้านตรวจแล้วชายมาทางวัดตองไว หุตุคแค่บ้านโยม
ชาวหนองบัว ทุกคนคือกตใจที่พบครุพาน้อยกับครุบาไทยอีก อาตมา
สองคนจับท่านจันทร์โกนคิ้ว แต่งองค์ทรงเครื่องเป็นพระไทย แล้ว
บอกลาโยมเดินลัดทางไป...

สามล้อแดงคันหนึ่งเกิดศรัทธา นิมนต์ขึ้นรถพาไปส่งตรง
"ทางหมาลอด" ที่ตอนออกพรรษาอาตมาตามุดข้ามไปนั่นแหละ ขอบใจ
ในความเอื้อเฟื้อของเขา เดินสองก้าวก็ถึงฝั่งไทย ท่านจันทร์ทำหน้าที่
มันถึงไทยง่ายขนาดนี้ขิวหรือ..?

สองแถวไม่อยู่ติดท่าซักคัน โทร.หาทิดจิตกรที่ไม่มีคนรับสาย
โบกรถจนตำรวจสงสัยมาถาม พอทราบความเขาบอกว่า รถจะออกจากท่า
เที่ยงยี่สิบนาที จึงไปซื้อฝรั่งเวียดนามกับส้มมาฉั้นให้สมกับที่อดมานาน
มีท่านจันทร์นั่งมองตาปริบๆ คงสงสัยว่ามากับลิงหรือเปล่า..?

ถึงท่ารถสังขละบุรี ทั้งรถตู้ทั้งรถทัวร์ต้องรอนป้ายสองสี่สิบจึงจะ
มีที่ว่าง นั่งรถธรรมดาไปก็ได้ รถออกป้ายโมงสิบห้านาที พอรถขยับออก
พระเณรที่ขุมอยู่ก็พรวตออกมาขึ้น พริบเดียวเหลืองอร่ามไปครึ่งคันรถ..!

บรรลัยชะละมั้ง..? ไอ้พวกพาจนเยอะเหลือเกิน..! อาตมาให้
ท่านจันทร์สวมแว่นกันแดดไว้ รูปร่างหน้าตาท่านเหมือนกับฝรั่งอยู่แล้ว
ตำรวจทหารคงไม่ยุ่งด้วย เบียดท่านชิดใน ให้ท่านนาวินนั่งกลาง
อาตมาประกบด้านนอกไว้...

ทั้งด้านตำรวจ ทหาร อ.ส. ตชด. และด้านตรวจคนเข้าเมือง
ผ่านได้อย่างง่ายดาย เพราะอาตมากับครุพาน้อยใช้วิธีชิงตามชะก่อน
พูดไทยชัดแจ่มทั้งคู่ เขาจึงไม่ได้สงสัยไปถึงฝรั่งปลอมด้านข้างที่นั่งเบียด
กลับไปอยู่ตะคอกขรราวาสและพระเณรอื่นแทน ใครฟอร์มหลุดเสร็จเขาแน่...

สงสัยว่าทำไมตรวจตราเข้มนัก มาถึงทองผาภูมิจึงทราบเรื่อง
นักศึกษาพม่าที่บุกยึดสถานทูตครั้งก่อน กับทหารกะเหรี่ยง "ก๊อดอาร์มี"
หวังสร้างชื่ออีกครั้ง โดยบุกยึดโรงพยาบาลสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี
ในวันที่อาตมาสองคนกลับจากตองยี่ถึงย่างกุ้งนั่นแหละ..!

คราวนี้ไม่ง่ายแบบครั้งก่อนที่ไทยปล่อยไปง่าย ๆ จนมันได้ใจ
หากแต่ส่งหน่วยคอมมานโดซาร์จเข้าไป จัดการเด็ดหัวซะเรียบ ๑๐ ศพ..!
กองกำลังก๊อดอาร์มีโกรธแค้นมาก ประกาศจะแก้แค้นทุกวิถีทาง จึงต้อง
คุมเข้มกันหน่อย...

ทิดจิตกรเล่าพลางขับรถไปพลาง ท่านจันทร์ทราบเข้าถึงกับยกมือ
ท่วมหัว บอกว่าถ้ามาเองคงเสร็จตั้งแต่ด้านแรกแล้ว...ป้ายสามครั้ง
มาถึงเกาะพระฤๅษีโดยสะดวกง่ายดาย และปลอดภัยทุกประการ...

*****

๓๑ มกราคม ๒๕๔๓

พระเล็ก สุธมฺมปัญโญ

สนทนากับพระเล็ก สุธอมมปญฺญ
เดือนธันวาคม ๒๕๔๔(ต่อ)
ณ บ้านอนุสาวรีย์ฯ

ถาม : แตะต้นไม้รู้สึกมีวิญญาณ...?

ตอบ : ถามว่ามีวิญญาณมั๊ย ถ้าตามบาลีมีทุกต้น เพราะวิญญาณก็คือประสาทความรู้สึก แต่ถ้าถามว่ามีจิตมั๊ย...ไม่มี พหุณาการของมันมาได้แค่นั้น คือมีวิญญาณ คือประสาทรับความรู้สึก สามารถหาอาหารเลี้ยงตัวเองได้ รับรู้แสงสว่างหรือการกระทบได้ แต่ว่าไม่มีจิต คือตัวรู้ไม่มี มีแต่วิญญาณเท่านั้น วิญญาณในความหมายของบาลี หมายถึงประสาทรับความรู้สึก วิญญาณของเราส่วนใหญ่จะคิดว่ามันเป็นจิต คือ ผีหลอก มันไม่ใช่หรอก ถ้ามันมีจิตเมื่อไหร่ มันจะไม่ใช้ต้นไม้แล้ว จะเป็นสัตว์หรือคน

ถาม : วิญญาณของต้นไม้บางต้นอ่อน บางต้นมาก

ตอบ : ใช่ ขึ้นอยู่กับประเภทของมัน อย่างพวกต้นไม้กินแมลง ความรู้สึกมันจะสัมผัสได้แล้วมันเคลื่อนไหวได้ด้วย ถ้าไปเจอเต่าลึงยังเข้าละ ยุ่งเลย มันรัดตาย เข้าไปบริเวณนั้นมันก็รัดไปเลย มีอยู่ประเภทหนึ่งเขาเรียกว่า ว่างูเห่า เคลื่อนไหวไม่ได้แต่มันมีเลื้อยของพิษของมันแผ่อยู่ ถ้าหากว่าสัตว์เล็ก ๆ เข้าไปในเขตนั่นก็ตาย กลายเป็นปุ๋ยของมัน บางคนถ้าไปเจอต้นไม้ใหญ่ๆ เข้า หนีไม่ทันก็เสร็จเหมือนกัน รู้ตัวนี้รีบวิ่งให้สุดแรงเลย อยู่ในป่าลึกๆ สังเกตง่าย ถ้าหากว่ามีพวกนี้อยู่ที่ กระดุกเคลื่อนพื้นเลยเพราะว่า จะตายกอง ๆ กันแถวนั้น

ถาม : ว่านี่เอามาสรางพระมีเทวดาอยู่...?

ตอบ : จริง ๆ แล้วมีแค่บางประเภทเท่านั้น บางประเภทที่เป็นของสำคัญ

จริงๆ อย่างพวกไหลดำ อานุกาฬสูงมาก ถ้าหากคนชั่วได้ไป ก็จะไปสร้างความเดือดร้อนกับคนอื่น ถ้าอย่างนั้นก็จะมีกรที่เทวดาท่านรักษา อาจจะมีการปิดบังพวงห้าม ไม่ให้บ้าง แต่อย่างน้อยประเภทที่มันจะมี พวกที่อยากได้ไหลดำ ไม่ได้ต้องการอานุกาฬอย่างอื่น มันจะไปดูไฮโลว์ เพราะถ้าหากว่าเอามาลงอักขระเลขยันต์ ปลุกเสกตามพิธีกรรมของเขา เขาบอกว่าถ้าเอามาทาดานีมองทะเลด้วยได้ ควรจะไปเล่นไฮโลว์ แสวงหากันแทบเป็นแทบตาย ไม่ได้ต้องการอานุกาฬอย่างอื่นหรอก มันต้องการแต่ไปเล่นไฮโลว์ จะเล่นถั่วเล่นไปก็เหอะ ซ่อนอยู่ข้างโนมันเห็นหมด ยังไม่ได้ลือลึงดู เพราะที่มาได้มานี้ ถูกขยันรดน้ำซะเน่าหมดเลย ที่รู้มาส่วนใหญ่ก็หัวดำ ไอ้เรานี่ต้นดำ ใบดำด้วย ก็สั่งกำขบมอกดูแลตึ๊ๆ นะ เพราะว่าของมันหายาก ราคาเป็นแสนๆ ขายเขาก็เอา แกกัตุแลตึ๊มากเลย รดน้ำเข้า รดน้ำเย็น แกไม่รู้ว่ามีพิษประเภทหัวนี้ถ้ารดน้ำมากๆ มันเน่าตายกว่าจะรู้จักเย็นไปเรียบร้อยแล้ว มีอยู่ ๒ อย่าง ที่ฝากแม่เบญญไไว้ คือ ว่าน นาคราชกับไหลดำ ปรากฏว่าเตียงทั้งคู่เลย

ถาม : (ไม่ชัด)

ตอบ : นาคราชนี้จะกัณูได้ทุกชนิด ถ้าโดนูกัด สด ๆ นี้ก็เคี้ยวกินแล้วโปะผลไปด้วยถ้าแห้งที่ให้ฝนน้ำหา ใช้ได้ทั้งสดทั้งแห้ง ตอนแรกก็ไม่รู้ว่ากัณูได้แบบไหน กลิ่นมันคล้ายๆ ดิถีที่ คลั่งไปทั้งบาตร แสดงว่างูได้กลิ่นนี้มันจะกลัว มันจะไม่ใกล้ หนีเลย กลิ่นคล้ายๆ เราฉีดพวกยาฆ่าแมลงไว้เต็มบาตรเลย ดลบไปหมด กลิ่นนี้ถ้าหากอยู่ในที่แจ้ง เรากรับไม่ได้ แต่พวกสัตว์ประสาทมันไวกว่าจะจะได้กลิ่นนี้ไม่เข้าใกล้เลย แบบเดียวกับที่ว่างูมันไม่ชอบมะนาว พอถึงเขาบอกเวลาเข้าป่าให้พัก

มะนาวไว้ ก่อนนอนให้บีบมันซ้าๆ น้อยๆ ให้กลิ่นมันออก
จะได้ไม่เข้าใกล้

ถาม : (เรื่องเจ้าที่)

ตอบ : ต้องดูด้วย บางทีไม่ใช่พระภูมิเจ้าที่ คือว่าเทวดาที่ทำนมีศีลมีธรรม
บางที่ท่านไม่มา แต่ว่าพวกเปรต อสุรกาย พวกสัมภเวสี สวมรอยแทน
ก็เยอะ แต่ที่แน่ๆ คือพวกปอน ตัวอย่างพวกมาเก่า พวกช่องกง จะมีผี
พนันของเขายู่ เขาจะไปผูกจิตของคนที่เสียการพนันแล้วฆ่าตัวตาย
เพื่อเอามาไว้ที่นั่นคอยดึงคนเข้ามา คนพวกนี้ถึงเวลาเสียการพนันหาทาง
ออกไม่ได้ ไปฆ่าตัวตาย กระโดดตึกตายบ้าง หารถชนตายบ้าง กินยาพิษ
ยิงตัวตาย อะไรพวกนี้ พอเขารู้ว่าปอน เขาจะไปติดต่อบุญชาติที่น้อง
บอกว่าขอจัดงานศพให้อย่างใหญ่โตเต็มที่เลย คล้ายๆ กับว่าชดเชยความ
ผิดที่เขาฆ่าเสียในปอนจนหมด พุทธอะไรก็สารพัดล้วนแต่เพราะๆ นำเชื่อ
ถือว่าเขาเป็นลูกคำที่ตี อุดหนุนปอนมาเยอะแล้ว คอนนี้ตายไปทางปอน
ก็อยากตอบแทนบุญคุณบ้างก็ว่าไป แต่จริงๆ มันต้องการตรงที่ให้หมอมี
ไปสะกดวิญญาณเอาไปไว้ที่ปอน พอถึงเวลาพวกนี้จะดึงคนเข้าปอน
แล้วใครไปก็โง่หัวไม่ขึ้นเพราะผีมันคุม

ถาม : (ไม่ชัด)

ตอบ : พวกนั้นไม่รู้เหมือนกัน แต่ว่าพวกผีพนันมีจริง ๆ ลักษณะเหมือน
กับสัมภเวสี พวกตายโหง่จิตผูกอยู่กับอย่างนั้นอย่างหนึ่ง อีกพวก
หนึ่งก็เป็นเมทธิกาเปรต และกาลกัญญิกอสุรกาย พวกนี้ต้องบอกว่า
แรงกรรมมันชอบยังไง ก็วนเวียนอยู่แถวนั้น พอถึงเวลาอาศัย คนเพื่อเอา
มันได้ก็เอาเลย กว่าคนจะรู้ตัวก็หมดชุดไปแล้ว ไปต่างประเทศระวังไว้

ด้วยนะ เข้าปอนส่งเดชขวยไม่รู้ตัว ยังไงก่อนไปก็ปลุกพระให้ตี เข้าไป
ดูเฉยๆ พอ การเล่นการพนัน พระพุทธเจ้าท่านบอกเป็นอบายมุข อบาย
คืออะไร อบายภูมิ มุขะ ปากทาง อบายมุข ปากทางแห่งอบาย เสรี
แห่งๆ เล่นการพนัน เทียบกลางคืน คบคนชั่วเป็นมิตร เกียจคร้านไม่
ทำงาน

ถาม : ชื่อสลากล็อตเตอรี่ เป็นวีเปล่า ?

ตอบ : มีส่วนของมันอยู่ ไม่ผิดศีลก็จริงแต่ส่วนของธรรมะหมอง
เพราะอย่างน้อยๆ ต้องประกอบไปด้วยจิตโลภ โลภจะซื้อไปทำ
เกลืออะไร เพียงแต่ว่าโลกแบบมีข้ออ้าง มีข้ออ้างที่เราเองยอมรับจะด้วย
ในเมื่ออ้างด้วยความโลกก็เออออห่อหมกไปด้วยกันเลย

ถาม : หวย (Lotto) ?

ตอบ : ล็อตโต ประเภทเบ็กก้อนใหญ่ทีเดียว เขาคงไม่ให้หรอกนะ อย่าง
ต่างประเทศผ่อนเป็นสิบปีเลย แต่ว่าล็อตโตขายได้เท่าไรก็รับรางวัลไป
ตามเปอร์เซ็นต์

ถาม : ที่นิวซีแลนด์ขายเป็นแผง คนได้ไปขึ้นเงิน ได้ไม่กี่ตัวเอง ?

ตอบ : ถ้าหากว่าออกแบบนั้นมา คนไทยฉิบหายขายตัวอีกเยอะ จำรุ่นที่
สร้างอาคารคุ้มเกล้าได้มัย หวยชุดที่มากครั้งแรก ๕ เอ จะมี ๕ อันหมด
เลยแต่ ๕ เอ จะมีแค่ ๑๓ ใบ รางวัลไม่มากหรอก ๒๐ ล้านเท่านั้น ถึงขนาด
มีคนประกาศขอซื้อเลย โครมี ๔ เอ แล้วตัวอื่นยังไม่ซื้อขอเลย แล้วใคร
จะไปขาย มันก็ซื้อไปเรื่อย ตัวอื่นห่างๆ ขายแต่ ๔ เอ นั้นแหละผีมือ
หมอประสพ รัตนากร หาทุนสร้างอาคารคุ้มเกล้า โรงพยาบาลภูมิพล
หวยชุดนะ คนไทยของเราวิสัยการพนันอยู่แล้ว ยิ่งเห็นผลเดี่ยวนั้นก็ลุ้นกัน

อุตุตเลย ไบละ ๒๐ บาทซุดกันไปหะะ ไม่น่าเชื่อว่าอาคารเป็นพันล้าน
สร้างขึ้นมาจากหวย ตอนนั้นอาภาพรกรทิพย์ เป็นพีริเซนเตอร์หวยคุ่ม
เกล้า เขาก็เลยเรียกนางงามคุ่มเกล้า แก่ใส่อบอยู่โบหนึ่งโชว์ ๕ เอ
หน้าใส่ ตอนหลังไปเป็นนางเอกเล่นหนังอยู่หลายเรื่อง ตอนนั้นก็กลายเป็น
คุณย่าคุณยายไปแล้วมั้ง น่าจะถึง ๒๐ ปีแล้วนะ หวยคุ่มเกล้า น่าจะราวๆ
ปี ๒๕ เพราะตอนนั้นแสงชัยยังเป็นครูฝึกทหารอากาศอยู่ ที่รู้เพราะว่าเขา
ได้เหรียญในหลวงคุ่มเกล้ามา ที่บริจาคเงินแล้วก็ได้เหรียญ ถ้าใครไม่
บริจาคเอาเหรียญ ก็ไปซุดหวยเอาถือว่าบริจาคเหมือนกัน เขาคงไม่อยาก
จะบริจาคหรอก แต่ว่าหวยมี ๒ อย่าง คือ เขามีบคอเอาอย่างหนึ่ง อีก
อย่างหนึ่งอยู่ในลักษณะที่ว่าคุณไม่บริจาค เขาก็หักไปอยู่แล้ว ก็ต้องรับไป
โดยปริยายว่าถึงเวลาเงินเดือน อ้าวหวยไป จำกองร้อยจะชี้แจงว่างานนี้
หวยไปเพราะอะไร ? หักไปงานอะไร ?

ถาม : อนุปฌาน มีผลดีมากกว่าผลเสีย ?

ตอบ : ถ้าหากว่าไปติดอยู่กับมัน ก็เสียมากกว่าดี แต่ถ้าอาศัยกำลัง
ของมันเพื่อพิจารณาวิปัสณาญาณ ก็ดีมากกว่าเสีย เพราะว่ารูป
ฌานลักษณะคล้าย ๆ วิปัสณาญาณ เพียงแต่เขาไม่มีนิพพานให้เกาะ
เท่านั้นเอง วันก่อนไปกราบหลวงพ่อบรมเต็จที่วัดสระเกศ แล้วก็นั่งคุย
กับท่านบึงเรื่องนี้ ก็สอนเขา พอทำวัตรกับหลวงพ่อบรมเต็จเสร็จเรียบร้อย
ก็ออกมา ๔ ทุ่ม ก็เดินออกมาด้วยกับมารอแท็กซี่ บอกเขาตอนนั้นรู้สึก
ยังไงละ เราเดินกันไต่ทั้งคืนเลยมียะะ ทุกสิ่งทุกอย่างจริงๆ ไม่มีอะไร เรา
ต้องการให้มีมันถึงมี พอเจ้าประคุณก็ไปทำต่อ ฟาดชะอีกคืนหนึ่ง บอกรุ่ง
เข้ามันค้าง ฌานค้าง คนไม่มีประสบการณ์ไม่รู้หรอกมันเป็นยังไง ป้าเชิญ

แกแกฌานค้างด้วยการเปิดเพลงแล้วเดินแร็ป ไม่งั้นมันไม่หลุด คนที่ต้อง
ทำงาน มันต้องมีอารมณ์ร่วมด้วยไม่งั้นคนอื่นจะว่า กลายเป็นสัตว์
ประหลาดไป

อากาศมันเย็นมันค้าง ๒ เดือนกว่าเกือบ ๓ เดือนต่อเนื่องกัน
ทั้งหลับทั้งตื่นทั้งยืนทั้งนั่ง มันอารมณ์เดียวตลอดเลย จนกระทั่งบรรดาคน
ที่เคยอยู่รอบข้างสมัยนั้นจะแปลกใจว่าเป็นอะไร คือประเภทไม่รู้ร้อน
ไม่รู้หนาว เสียงจะระดับเดียวกันตลอดทั้งวันทั้งคืน ไม่มีการเปลี่ยนแปลง
เลย ใจมันนิ่งจริงๆ แต่ของเราไม่จำเป็น ต้องเขย่าให้หลุด เราต้องการ
อย่างนั้นอยู่แล้ว อยากจะรู้ว่ามันเท่าไร ปรากฏว่าผลอ่อนเดียวหลุด
ปั๊บเลย

ถาม : จะบังคับให้นอน ?

ตอบ : มันไม่ไปหรอก มันโผลงอยู่อย่างนั้น จะหลับจะตื่นจะยืนจะนั่ง มัน
อารมณ์เดียว มันรู้อยู่ตลอด เรานอนเหมือนกับตัวได้นอนแล้ว แต่จิตมัน
ไม่หลับ ในเมื่อจิตมันไม่หลับ มันก็คิดว่าตัวไม่หลับด้วย แต่ความจริงไ้
ตัวกรนกรอกไปแล้ว ไม่หลับก็ข้างมัน นอนลงแล้วก็กำหนดใจจับภาพพระ
จับคำภาวนาของเราไปตามปกติ คอยระมัดระวังอย่าให้รัก โลก โกรธ
หลง เข้ามาในใจของเราได้ อะไรที่จิตประหวัดไปแล้วจะเป็นสาเหตุของรัก
โลก โกรธ หลง ให้รีบตัดมันลงเสียตั้งแต่ตอนนั้น ตอนนั้นสภาพจิตมัน
แหลมคมมาก มันรู้ทันทีเลสหต มันอยากเป็นไปก็ข้างมัน ตัวมันได้พัก
อยู่แล้ว เขาคงการจริงๆ คือจุดนี้แหละว่า หลับและตื่นให้อารมณ์ใจเท่ากัน
กว่าจะทำได้อาตามาปล้ำอยู่เป็นปีๆ เผลอเมื่อไหร่สติขาดตัดหลับ
สติขาดตัดหลับ มีอยู่เที่ยวหนึ่งตกลงที่ลุดตอนนั้นนอนเฝ้าใช้หลวงปู่มหา

อำพันอยู่ ตี ๒ ไทศัพท์ก็ถึงสนั่นเลย แล้วมันอยู่หน้าประตู เราพอได้ยิน ก็ตายละว้า! เดี่ยวหลวงปู่จะตื่น ก็พรวดเดียวถึงไทรศัพท์ หยิบขึ้นมา ใครโทรรู้ไหม? ตารุ่งเรือง เรยกขึ้นมาอ้าว! นี่ภูยังหลับอยู่นี่หว่า คือสมกษิ จิตรทรงแน่นแบรี่ะ ทรงชนิดขยับตัวไม่ได้เลย แต่ความที่กลัวหลวงปู่จะตื่น รุ่งไปถึงไทรศัพท์ หยิบไทรศัพท์ขึ้นมาแล้ว แต่จิตมันยังตั้งลึกมากเลย และไม่ออก ใส่ฝ้ายโน้นก็ฮัลโล ฮัลโล ก็ไหลไปเกาะเกาะไม่ออกนี่หว่า เขาย่าอยู่ตั้งนาน กว่าจะหลุดออกมาพูดกับมันได้ ปรากฏว่าอำมาตย ไทรมาดามว่าอำมาอยู่ที่ไหน? บอกก็อยู่โรงพยาบาลข้าง ๆ มิ่งนั่นแหละ แล้วก็วางหู โทรฯ มาไม่ได้ดูเลย ลองคิดดู มันน่าตะเมี้ยละ หลวงปู่ก็ทั้ง ป่วยอยู่อย่างนั้น แล้วมันโทรมาตอนตี ๒ ถ้าเกิดเราชี้เขาหนอยก็แยะ หลวงปู่ท่านก็ตื่นเลย

ปัจจุบันนี้ อาตมาภิประเภทตื่นแล้วตื่นเลย ไม่หลับ บางทีก็โดน กวนอยู่ประจำ หลังเข้ายันต์เกราะเพชร คอนยันก็ไปพักอยู่ มีญาติโยม ผู้หวังดีเข้าไป ผลัดกันขึ้น ผลัดกันลง แต่ละคนก็บอกว่าให้หลวงพี่ พักผ่อนมากๆ แล้วก็ไปขอมไปชะที่ ไ้เอาเอง เอ้อ...วันนี้ไม่นอนก็ได้อะ ไหนๆ ก็สละเวลาตัดชีวิตให้มันไปเลย พอรุ่งขึ้นจะนอน ปรากฏว่าฉันเข้า เสร็จจะนอน โน่น...คาน้อย หลวงตาน้อย จันทวังโส แกับรกรมกับขะยะ ประเภทโกลสีไปไม่ โกลสีไม่ไป มันจอตหน้ากฎึเลย แล้วก็ปล่อยเครื่อง มันคาอยู่ เหตุผลที่หลังก็คือ ถ้าดับแล้วมันติดยาก แล้วก็บีม ๆ อยู่ตรงหน้า แล้วก็เดินไปเก็บถังขะที่ละใบๆ กว่าจะครบประมาณครึ่งชั่วโมง เออ...กูไม่นอนก็ได้อะ เดี่ยวนอนตอนบ่าย ตกลงไปทำงานของเราคือ พอหลังฉันเพล เราก็เตรียมตัวนอน คราวนี้ร่ออีกเหมือนกัน สดาร์ทไม่ติด

ก็จะให้ติดอยู่นั่นแหละ เราก็ไหลออกมาโคระ? ปรากฏว่าลูกน้องที่มูลนิธิฯ รณเสียบ เอมมาถึงเด่นที่ที่ทางอยู่หน้าศาลาอันริมสุด ซึ่งจะใกล้กฎึเรา มากเลย ไปต่อไม่ได้ มันก็ทิ้งเอาไว้จนกระทั่งมันกินเสร็จเรียบร้อย แล้วมันก็จัดแจงมาสดาร์ท เออ...กูไม่นอนก็ได้อะ ตกลงจะนอนเมื่อไหร่ มีแต่คนกวน

พวกเราเป็นนักปฏิบัติ ก็ให้ระวังเอาไว้ตรงจุดนี้ เพราะว่า เวลาหิวมาก ๆ เหนื่อยมาก ๆ เจ็บไข้ได้ป่วย ว่างนอน ไม่ได้พักผ่อน กำลังใจของเราถ้าไม่ทรงตัวจริง ๆ จะหลุดได้ง่าย แล้วพอหลุดได้ง่าย อารมณ์ระคาะ โลกะ โทสะ โมหะ จะแทรกได้ง่าย มันก็รู้ปุ้ะว่ามันหลง เราไปก็ไม่มีประโยชน์อะไร ก็ยังลองอยู่ทุกวัน เขาของมันจนได้ ลากเรา จนกระทั่งเป็นอาภิตย ๆ ไม่ต้องนอน ไม่นอนก็ได้อะ! ก็ทำงานมันไปเรื่อย รอไว้ว่าวัตรค่าเสร็จแล้วค่อยนอน เข้า - ปาย วันนั้นไม่ได้นอนแล้วนะ รุ่งขึ้นเอาใหม่ พอถึงเวลาฉันเช้าเสร็จก็เฮ้ย...ใครอยากวนนะ กูจะนอน ว่าแล้วก็ขึ้นไปเสร็จเรียบร้อย สักประมาณครึ่งชั่วโมง กำลังเคลิ้มๆ จะหลับ กริ่ง...พี่มุกดา ร้อยวันพันปีมันไม่โทรฯ หรือก โทรฯ มาตอนนั้นนะ โทรฯ ทำไมรู้มัย จะเอาหนังสือพิมพ์มัย? เออๆ ชื่อมาเหอะ ยังไม่พอ อีกสักพัก กำลังเคลิ้ม ๆ จะหลับ เสียงเขย่าประตูดัง ๆ ทำไมไชประตูหลวงพ่อไม่ออก แมชียันขึ้นมา จะมาทำความสะอาด กูไม่นอนก็ได้อะ ไปต่อ เขาจะลอง ลักษณะอย่างนี้ ถ้าสติเราไม่ทัน เสร็จเลย ถ้าเป็นหลวงตาแสงคงบีมคอดายไปแล้ว ไม่ได้นอนมา ๓ วันแล้ว เพราะฉะนั้นระวังให้ดี เขาหลงเรา ทุกเวลาเลย ไม่ว่าจะอยู่ในภาวะไหน ในสภาพไหน สู้ได้ สู้ไม่ได้เมื่อไหร่มันเอา เป็นเราเป็นใจ โกรธไฟแลบ ลองดูเถอะ..แล้วจะรู้ว่า เป็น

ยังไม มีมือมารชะอย่าง อย่าไปหวังว่าเขาจะปรานีเรา มันเขียนตายจริงๆ มีมือมารมันทดสอบได้แสบสะเด็ดตายจริงๆ ทุกคนมาด้วยความหวังดี ด้วยความปลื้มใจ มาแล้วก็บอกให้พักผ่อนมากๆ แล้วมันก็ผลัดกันเข้าผลัดกันออกทั้งวัน แล้วจะให้เราพักผ่อน น่าปลื้มใจนะ เขาหวังดีกับเรานั้นแหละ ถ้าอยากดังอย่าไปหวังความสงบ

ถาม : ฆานค้ำก่อนนอนเกิดจากการภาวนาหรือการเพ่ง ?

ตอบ : อย่าลืมนะว่าเพ่งก็เป็นสมาธิ ถ้าสมาธิทรงตัวเมื่อไหร่ แล้วถ้าหากว่าไม่ไหลไปรับเอานิรันดรเข้ามา มันก็จะคาอยู่ ยิ่งถ้าประเภทเคยทำได้เป็นปกติอยู่แล้ว ถ้ามันจับของมันแน่นเข้าล่ะเสร็จเลย เขย่าไม่ค่อยอยากจะทำออก ระวังไว้ให้ดีนะ อาตมาเกือบจะโดนเขย่าตายไป ๒ ครั้งก็เพราะยังนี้ ครั้งแรกโน่น สมัยขรवास ๒๐ กว่าปีแล้ว เกือบ ๑๓๐ ปี ฟีน้องจะหามาไปเผาแล้ว คุณแสงชัยกับ คุณประสิทธิ์ เขาประคบหัวประคบท้ายแล้ว อ้อเราเห็นท่ามันเอาจริงแน่ก็เลยต้องลืมนตา บอกมึงวางกุลงได้ ฎูไม่ได้ตายท่า คือมันเห็นแข็งไปเลยๆ หายใจก็ไม่หายใจ จะเผาทำเดี่ยว อีกครั้งหนึ่งเมื่อไม่นานมานี้แหละ พวกแม่ชีเขาย่ำอาตมาชะและคืนขึ้นมาสลับไปทั้งตัวเลย เราเองเป็นมาเลเรีย ป่วยหนักๆ มันทวนทวนไม่ไหว ก็ต้องหลบไซ้มัย พอหลบเขากลับเราตาย ไม่เคยเห็น ทำวัตรเย็นอยู่แท้ ๆ มันไม่ทำหรรอก โผล่เข้าไปดู พอเห็นเข้า อ้อโ..ช่วยกันใหญ่ เอาผ้าชุบน้ำร้อนช่วยกันถู อากาศก็หนาว ๆ คนโดนถูด้วยน้ำร้อน แต่ออบน้ำร้อนก็ตัวแห้งจะแยะอยู่แล้ว เขาบอกว่าเห็นแข็งไปทั้งตัว ก็จะถูกให้ตัวอุ่นขึ้นมา...มันเย็น พอตื่นขึ้นมาประมาณตี ๒ แสบไปหมดทั้งตัว จนกระทั่งทุกวันนี้ยังต้องทาครีมนี้เรื่อยอยู่เป็นประจำ เพราะยังไม่หายชะที่

พอโดนอากาศแห่งน้อยมันจะคัน ไม้รู้ว่าจุดหนึ่งเราดลออกไปเท่าไร คือเขาต้องการให้ตัวเราอุ่นขึ้นมา เราเองก็เขี่ย ! แยะเนงานนี้ เห็นท่านเอท้าวตรีอยู่ เขี่ย...เอไปบอกมันที่ชิ เดี่ยวมันอย่ากตายแน่เลย ท่านเอพอเล็กท้าวตรี เขาไปถึงประเภทเกรงใจโยม พุดเพราะจั่ง "ผมว่านะ ถ้าพวกเขาไม่ยุ่งกับท่าน เดี่ยวท่านก็พื้นเองแหละ" เป็นเราก็คำการจ่ายแล้ว มัวแต่พุดเพราะ ๆ อยู่มัน จะไปบอกคนอื่น พวกนั้นก็เฮงชวยมันรับเราไม่ได้ ก็ต้องบอกท่านเอ เขาไปเอง เขาพยายามปรุงแต่งภาษาให้กระทบกระเทือนใจโยมให้น้อยที่สุด ประสบการณ์ล้ำคณู จะเป็นครูบาอาจารย์เขาไม่ใช่ของง่ายเลยนะ จะตายยังไม่ยอมให้ตายเลย ตอนเราฟังสนุก คนเจอหัวเราะไม่ออก เขาว่า " หัวเราะมิได้ รั่าให้ไม่ออก"

ถาม : เรื่องลดค่าเงินบาท ?

ตอบ : ไม่ต้องถามจะ เอาคณาเงินล้านไปตั้งใจท่องอย่างจริงจัง จัง ๆ มันพินเร็ว

ถาม : ท่องวันละ ๔ จบ ?

ตอบ : รั่มมีย? อาตมาเคยท่องวันละ ๑,๒๐๐ จบ จำไว้ว่าถ้าอยากรวยทำแค่นั้นนะเหรอ? เยอะๆหน่อย ๓๐๐ , ๕๐๐ จบ ไปเลยก็ได้ ท่องไปเลย ๓ วัน ๓ คืนก็ได้ คาถาเงินล้านมีเคล็ดลับอยู่ตรงที่ว่าอย่าทำเพราะอยากได้ ให้ทำเพราะว่าเห็นเป็นขอดีที่สุดที่ครูบาอาจารย์ให้ไว้ หน้าที่ของเราคือรักษาสมบัติครูบาอาจารย์ด้วยการท่องบ่นภาวนาเป็นปกติ อีกข้อหนึ่ง อย่าทำเพราะอยาก ว่าไปเยอะๆ อาตมาเริ่มต้นขึ้นมา ๓๐ ต่อไปก็ ๓๐๐ มีแต่มากขึ้น ไม่มีน้อยลง ปัจจุบันนี้นึกได้เมื่อไรว่าเมื่อนั้น

ถาม : จะดีขึ้นมั๊ยครับ ?

ตอบ : ถ้าหากว่าเอาค่าถาดเงินล้านไปทำ ทุกอย่างมันจะดี เพราะคชานี่เป็นเรื่องของลาภผลโดยตรง แล้วห้ามบ่นว่าเหนื่อย ถ้าหากว่าเกี่ยวกับเรื่องการทำงานมันมาชนิดทำกันตายไปข้างหนึ่งเลย

ถาม : หนักไปทางสวดมนต์

ตอบ : อันไหนก็ได้ ขอให้เป็นการทำความดีเท่านั้น ในเมื่อเราสวดมนต์ก็สวดคชานเงินล้านแทนไปเลย

ถาม : ๙ จบน้อยไป ?

ตอบ : น้อยไป น้อยมาก อาตมาเองเล่นที่หลายๆ ร้อยจบมาหลายปีแล้ว มีอยู่ ๓ ปีเต็มๆ ที่ภาวนาคชานเงินล้านวันละ ๓๐๐ จบเป็นอย่างน้อย ภาวนาไป ชักลูกประจำไปจน ๒ ข้างด้านเป็นเม็ดเมื่อร่อเลย ลูกประจำเส้นนั้นโดนเขาปล้นไปแล้ว เพราะว่าชักมันจนใสเป็นแก้วไปเลย คิดดูแล้วกัน มือถูกกับไม้จนกระทั่งไม้ใสเป็นแก้วไปเลย เป็นยังไงละ ? ถ้าไม่ทำจริง ๆ ขนาดนั้นไปไม่รอดหรอก ทำเพราะว่าอาตมาเชื่อครูบาอาจารย์ ท่านบอกว่าจะอะไรก็เป็นอย่างนั้น ตลอดเวลาที่เริ่มต้น ตั้งแต่รู้จักศึกษาวิชาการที่ท่านสอนให้ ทุกอย่างเป็นไปตามนั้นหมด ในเมื่อท่านบอกว่าคชานเงินล้านทำแล้วรวย สมัยหลวงปู่ปาน ก็มีนายประยงค์ ตั้งตรงจิตร เจ้าของห้างขายยาตราใบโพธิ์ ท่านทำแล้วรวยเป็นหลักเป็นฐาน มาถึงรุ่นหลวงพ่อก็ไม่มีใครทำจริงๆ อาตมาก็เลย...กูทำเองก็ได้ อาตมาใช้เวลาว่างศูนย์ปฏิบัติธรรมเกาะพระฤาษี เวลา ๑๓ เดือนสร้างครบถ้วนสมบูรณ์ทุกอย่างจากพื้นดินเปล่าๆ ปัจจุบันนี้ทำที่ ๔-๕ วัตพร้อมๆ กันโดยไม่กลัวไม่มีสตางค์ เพราะว่าคชานที่นับที่เดียว ไปทำเอะ

ถาม : งานขาดทุน สับสน ?

ตอบ : ไม่ต้องสับสนอะไรทั้งนั้น ถ้าเรามาถึงจุดนี้แล้ว โยมมีสมเด็จคำข้าว หรือสมเด็จหางหมาก สมัยหลวงพ่อกใหม่ ? ถ้าหากว่าไม่มีไปหามาแล้ว ใช้คชานเงินล้าน ทุกอย่างจะคล่องหมด ขอให้ทำจริง ๆ เท่านั้น ทุกอย่างจะคล่องตัวหมด

เคยภาวนาแล้วอยากจะรู้ว่า ในแต่ละวัน ถ้าเราตั้งหน้าตั้งตาภาวนาคชานเงินล้าน ภาวนาข้าวๆ สติจับตามอยู่ตลอดทุกคำ ประเภทที่เรียกว่าเน้นคุณภาพ ไม่เน้นปริมาณ จะคว่าได้เท่าไร ปรากฏว่าตั้งแต่ตี ๓ ยัน ๑ ทุ่มของแต่ละวัน จะได้ประมาณ ๑,๒๐๐ จบ จะมีเวลาหยุดกินข้าว ตีจะว่า ๒ มีือ ๑ ชั่วโมงแล้วกัน ตี๓ถึง ๑ ทุ่มทำอยู่ทุกวัน ทำอยู่ประมาณ ๓ เดือนเต็มๆ ทำจนกระทั่งคำนวณได้ว่าแต่ละวันจะได้ประมาณแค่ห้าท่งแรงๆ ได้เยอะกว่านั้นเยอะ แต่ที่ประเภทเอาคุณภาพกันเลย ทำให้มันจริงๆ ขณะที่อาตมาเอาต้นทุน ๓๐๐ นี้ต่อชะ ๓ ปีเต็ม ๆ เสร็จแล้ว ๑,๒๐๐ จบนี้เล่นอยู่ประมาณ ๓ เดือน แล้วหลังจากนั้นมาเปลี่ยนเป็นนิก ได้เมื่อไรก็ว่าเมื่อนั้น ไร่ไร่หนึ่งนับเบสิกันแล้ว

ถาม : .....

ตอบ : .....เขามอกเอาไว้ ของไทยก็บอกเอาไว้ ภาสิตจีนเขามอกว่าชาติก่อนระบุเอาไว้แล้วว่าต้องเป็นอย่างไร ของไทยมอกว่าพรหมลิขิตไว้ แต่จะเชื่อร้อยเปอร์เซ็นต์เต็มไม่ได้ เพราะว่าป็นกรรมเก่า เป็นอดีตกรรม มันจะต้องบวกกับปัจจุบันกรรม คือในชาติปัจจุบันด้วยว่าตัวเองได้ทำอะไรที่เป็นบุญใหญ่อยู่ อย่าลืมนิวินาทีที่เป็นปัจจุบัน วินาทีหน้ามันก็เป็นอดีตแล้ว อดีตจะส่งผลถึงปัจจุบันอยู่เสมอ ถ้าเราได้กระทำความดีสม่ำเสมอ โดยเฉพาะในเรื่องของกรรมที่เป็นกุศลใหญ่อย่าง ทาน ศีล

ภาวนา ต่อเนื่องไป อนาคตจะเปลี่ยนไป ต่อให้ประเภทอิทธิพลดวงดาว
ก็ส่งผลได้ไม่เกิน ๒๕ เปอร์เซ็นต์อยู่แล้ว แต่ถ้าหากเราปล่อยลอยหิ้งตั้ง
ไปละก็ มันจะเป็นของมันเต็มๆ

ถาม : ฉะนั้นห้องต้องเก่งยิ่งธนู มีโอกาสจะได้เป็นรัชทายาท ฟัน้อง
ต่อให้ออกไปอีก ๒๐ หลา..... (ไม่ชัด)

ตอบ : คือลักษณะของอิฐฐานบารมีชัดๆเลย เพราะว่าโอกาสที่จะ
ร้อยเปอร์เซ็นต์อย่างนั้นก็ยาก ตัวอย่างอีกอันหนึ่ง มเหสีพระเจ้าอโศก
มหาราช พวกบรรดานางสนมอีกฉา พระเจ้าอโศกมหาราชตั้งเป็นมเหสี
เอกทั้งๆ ที่ไม่ได้สวยกว่าตัวเองเลย แต่ไม่ได้อยู่นอกเขา พระเจ้าอโศก
มหาราชต้องการที่จะประกาศบุญของพระมเหสีเอก ก็เลยให้ทำขนมมา
๕,๐๐๐ ชิ้น คือเท่าจำนวนของมเหสีและสนมทั้งหมด เสร็จแล้วก็ทอดพระ
ชามรงค์ใส่ไว้ในขันหนึ่ง ให้บันคนลักษณะเดิม แล้วเอาไปนั่งให้สุก เสร็จแล้ว
ก็ประกาศว่าให้ทุกคนหยิบไปคนละชิ้น ถ้าชามรงค์อยู่กับคนไหนจะตั้งเป็น
มเหสีเอก คนอื่นแย่งกันคนละหนุบคนละหนับ มเหสีหนึ่งยิ้มร้ออยู่ เหลือชิ้น
สุดท้ายหยิบขึ้นมาถืออยู่ในนั้นแหละ เรื่องบุญเรื่องบารมีมันแข่งกันไม่ได้ เขา
ทำมาเยอะกว่า ตัวอย่างชัดๆ ของเราก็คือเขาค้อกับเขาทวาย ผ่าแฝด
เลย นั่นนะ แล้วคิดดู คนหนึ่งได้ตั้งคนใดกลายเป็นนักมายยอดเยี่ยมของโลก ๒ ปีซ้อน อีกคนหนึ่งเป็นแชมป์ปีเดียว หกคะแนนตกเก้าอี้ไปแล้ว
มันต่างกันขนาดไหน? คนหนึ่งประทับประคองตำแหน่งอยู่เกือบ ๑๐ ปี
ป้องกันได้ต่อเนื่องยาวนานที่สุดของเอเชีย แล้วก็อันดับสองของโลก
ด้วย แต่อีกคนหนึ่งได้แป๊บเดียว

ถาม : ดูช่วงเวลา ?

ตอบ : มันอาจจะประเภทเขาทำไว้คนเดียว คือดูว่ากรรมเก่าเขาทำอะไร
มา? มันต่างกัน อย่างเดียวกับพระอัญญาโกณฑัญญะกับพระสุภัททะ
ปริพาชก ในอดีตกาล สองท่านนี้เป็นพี่น้องกัน ความนี้ก็แบ่งที่นาคณะ
ครึ่งแล้วต่างคนต่างทำ ท่านโกณฑัญญะตั้งแต่เริ่มโกนาก็ทำบุญ หว่านกล้า
ก็ทำบุญ ข้าวตกรวงก็ทำบุญ เกี่ยวข้าวก็ทำบุญ ขนข้าวขึ้นยุ้งก็ทำบุญ
ท่านสุภัททะไปฟาดเอาขนข้าวขึ้นยุ้งครึ่งเดียว แล้วพอกรรมในอดีตส่งผล
ในชาติปัจจุบัน พระอัญญาโกณฑัญญะเป็นพระอรหันต์องค์แรกของโลก
พระสุภัททะเกือบจะไม่ทัน อยู่รั้งท้ายสุดเลย พระพุทธเจ้าจะปรินิพพาน
แล้วเพิ่งจะได้รับประทานโอวาท เสร็จแล้วก็ขึ้นอยู่กับกำลังใจท่านจริงๆ
พระพุทธเจ้าบอกว่าให้ไปรอบบวช เพราะว่าต้องอยู่ติดตึดยะปรีวาส คืออยู่
ศึกษาธรรมะเพื่อจะได้รู้ระเบียบวินัย รอบบวชอยู่ ๔ เดือน แล้วท่านสุภัททะ
บอกว่าท่านยอมอยู่ติดตึดยะปรีวาส ๔ ปี ขอให้ได้บวชแล้วกัน พระพุทธเจ้า
ท่านบอกว่า ถ้ากำลังใจแบบนี้ขอให้พระอรหันต์พาไปให้อุปัชฌาย์ บวช
ให้เดี๋ยวนั้นเลย คือประเภทขอแค่ ๔ เดือน ๔ ปีก็ได้ครับ ท่านก็เลยได้บวช
แล้วก็พิจารณาธรรมกลายเป็นพระอรหันต์ กลายเป็นปัจฉิมสาวก คือพระ
สาวกที่เป็นอรหันต์ทันพระพุทธเจ้า ได้ฟังธรรมในพระพุทธเจ้า ปฏิบัติแล้ว
เป็นพระอรหันต์ ทันเห็นพระพุทธเจ้าเป็นองค์สุดท้าย ก็คิดว่าสิ่งที่ทำต่าง
กันแค่นั้น พี่น้องกันแท้ๆ คนหนึ่งแรกสุด คนหนึ่งท้ายสุดเลย

ถาม : (ไม่ชัด)

ตอบ : ก็ดูว่าทำกรรมอะไรไว้ อย่างอื่น.....มาด้วย ตัวอย่างเมณฑกะ
เศรษฐี เมณฑกะเศรษฐีนี้ผลบุญที่ทำให้ชาติปัจจุบันของท่าน เกิดมาแล้ว
รวยจนนับไม่ได้เลย ก็คือการที่ท่านปิดทองถวายเป็นพุทธบูชา

ธรรมบูชา สังฆบูชา ด้วยทองคำเท่าปิกริน ตัดชีวิตทำด้วยเพราะว่า ท่านหาเข้ากินคำ แต่ว่าวันนั้นเห็นเขาสว่างถาวรวัตถุเพื่อพระศาสนา ท่านก็เลยรวบรวมเงินทั้งหมด แล้วไปซื้อทองคำเท่าปิกรินมา แทนที่จะซื้อข้าว กินก็ยอมสละเอาไปปิด ที่จะปิดก็ไม่มี เลยไปปิดกันส้วม แต่ว่าบุญอื่นๆ ที่ท่านเคยทำเอาไว้ก็มี อย่างเช่นว่า ได้ถวายทานกับพระปัจเจกพุทธเจ้า ชนิดที่เรียกว่า ข้าวมันเหลือทะนานสุดท้ายแล้ว หุงมาแล้วคิดจะกิน อ้าว! เห็นพระมาบิณฑบาต เอาละวะ ถวายพระเถอะ เราเองยังโง่ๆ ตอนนี้อย่างนี้หมดข้าวไปเลย จะอ้อมวันนี้แล้วด้วยวันหน้า หรือว่าอดวันนี้ตายวันหน้า มันก็ตายเหมือนกัน ก็เลยตัดใจทำบุญถวายไป คราวนี้ก็ตั้งใจว่า ผลบุญอันไหนที่จะส่งผลให้

ถาม : (ไม่ชัด)

ตอบ : เสียตาย ไม่นั่นที่จะห่อเหี่ยว เพราะว่าท่านไปทำบุญกับพระปัจเจกพุทธเจ้าที่ออกนโรธสมาบัติพอดี ก็เลยกลายเป็นว่าถึงเวลาอดขึ้นมา แม่หนูเอ๊ย คงจะมีข้าวเหลือๆ อยู่ติดกันหม้อหน่อยหนึ่งมั้ง เาน้ำกลั้วๆ มากินแก้หิวก็ยังดี ปรากฏว่าภรรยาไปเปิดดูข้าวยังเต็มหม้ออยู่เลย แหว่งไปแค่ทัพพีเดียว คราวนี้เขาอดอยากกันทั้งเมือง ตัวเองเห็นอย่างนั้นก็เรียกพี่น้องลูกหลานมากินกันจนกระทั่งอ้อมเต็มทีกันทุกคน มันก็ยิ่งแหว่งอยู่ทัพพีเดียว ก็ชวนเพื่อนบ้านมาตักแจก ตกลงเลี้ยงทั้งเมือง มันก็อ้อมอยู่ खाคมันทัพพีเดียวเท่านั้นแหละ จริงๆ มันก็อาจจะเป็น ถ้าหากว่าไม่เจอในลักษณะนั้น แต่คราวนี้กำลังใจท่านเหลือเกิน กำลังใจประเภทตัดเป็นตัดตายยังงั้น ไอ้ที่จะมาคิดเสียใจมันไม่มีหรอก เสียเวลาเปล่า ถ้าหากว่า กำลังใจลดลง บุญมันลดนะ

พระพุทธเจ้าท่านบอกว่า **พุทธวิสัย** คือ ความสามารถของพระพุทธเจ้า **มานวิสัย** คือ ความสามารถของผู้ทรงมาน ทรงอภิญญา **กรรมวิบาก** การส่งผลของกรรม **โลกจินโดย** ความเป็นไปของโลก ไม่ต้องไปเสียเวลาคิด มันส่งผลให้พิลึกพิลั่น เกินกว่าที่เราจะนึกถึง ดูอย่างแผ่นดินสยามก็แล้วกัน โครจะคิดว่ามันจะมี มันก็ออกมาตัวติดกันหนีบหนีบเลย ผ่าตัดแยกออกส่วนใหญ่ก็ตาย ตามหลวงพ่อบอกมันทำกรรมอะไรไว้ ท่านบอก **มันอธิษฐานในอดีตว่าจะไม่พรากจากกัน โฮ...ไม่นี่เลย มันไม่พรากจากกัน** กลายเป็นติดกันหนีบหนีบ ออกมายังงั้น

ถาม : (ไม่ชัด)

ตอบ : อันนั้นดูกำลังใจเขา สังจะบารมีกับอธิษฐานบารมีต้องเต็มจริง ๆ คือประเภทกำลังใจอยู่ในขนาดที่ว่าไม่ได้เกิดพร้อมกัน ก็ขอให้ตายพร้อมกัน มันก็โอกาสที่จะส่งผลในอนาคตมีแน่เลย ดีไม่ดีก็ไปเครื่องบินตกตายพร้อมกัน มาชาติใหม่อาจจะนั่งรถคันเดียวกัน หรือเครื่องบินลำเดียวกัน ถึงเวลาไปตายพร้อมกัน ก็มานั่งคร่ำครวญกัน ภูเป็นเพราะอะไรต้องมาตายด้วย

ถาม : (ไม่ชัด)

ตอบ : ตัวอธิษฐานบารมีนี้แรงมากเลย อย่าลืมนะว่า **บุคคลที่จะใช้อธิษฐานบารมีเป็นนี้ต้องเป็นอุปัชฌาย์มีชั้นปลายขึ้นไปถึงปรมัตถบารมีเท่านั้น** บารมีต้นๆ ใช้กันไม่เป็นหรอก ในเมื่อใช้เป็นขนาดนั้น แสดงว่าตัวเองทำมาพอเหลือเฟือแล้ว เพราะฉะนั้นผลมันจะส่งผลแรง

ถาม : (ไม่ชัด)

ตอบ : ๕๐๐ ก็คือ ๕๐๐ จริง ๆ แต่ ๕๐๐ นี้เป็นเกณฑ์ต่ำสุด อาจจะ

มีอีก มั่นเกณฑ์ต่ำสุดของเขา แบบประเภทค่าแรงขั้นต่ำตอนนี้ สมมติว่า ๑๕๔ บาทที่ต่ำสุด คุณได้เยอะกว่านั้นก็ไม่มีผิดกติกา

ถาม : (ไม่ชัด)

ตอบ : มี เปลี่ยนความตั้งใจนั้นเสีย

ถาม : จำคนตาย วนกลับมาปูป

ตอบ : ต้องให้มีโอกาสกรรมต่อกัน ถ้าหากว่าเป็นการสร้างกรรม แต่ถ้าเป็นสังขารอิฐฐาน ต้องเปลี่ยนความตั้งใจ อย่างเช่น นางยักษิณีกับนางกุลธิดา คลอดลูกมาก็คนก็คน นางยักษิณีเฝ้าไปกินหมด คนสุดท้ายก็เลยหนีเข้าไปในเขตรวันมหาวิหาร เสาถูกไปถวายพระพุทธเจ้า ขอให้พระพุทธเจ้าช่วยคุ้มครอง นางยักษิณีก็ตามเข้าไปไม่ได้ เพราะทำวามหาราชเฝ้าประตูอยู่ พระพุทธเจ้าเลยให้ทำวามหาราชเรียกนางยักษิณีเข้ามา แล้วก็ครัสบอกรูปพรหมให้ว่า ในอดีตชาติหนึ่ง คนหนึ่งเป็นเมียหลวง คนหนึ่งเป็นเมียน้อย เมียหลวงไม่มีลูกก็เลยหาเมียน้อยให้สามี แต่พอเมียน้อยตั้งท้อง ตัวเองก็กลัวว่าสามีจะไม่โปรดเหมือนเดิม ก็เลยวางยาเมียน้อยเสียจนแท้ง คนที่หนึ่งก็แท้ง คนที่สองก็แท้ง พอคนที่สาม เมียน้อยก็ตั้งใจว่า สงสัยความประพฤติดของเมียหลวง ก็เลยไม่กินยาที่เมียหลวงจัดให้ พอไม่กินยาเมียหลวงจัดให้ก็ท้องแก่ใกล้จะคลอด ก็ระแวงว่าต้องเป็นเมียหลวงแน่ เมียหลวงมาคะยั้นคะยอให้กิน ก็ไม่กิน เมียหลวงแค้นย่ะขึ้นมา แกกัเลยบีบคอซะ ก่อนจะตายแกก็ตั้งใจว่า ถ้าฆ่าตัวแกก็ดี ฆ่าลูกแกก็ดี แกก็เกิดไปก็ขอฆ่าแบบนั้นบ้าง ปรากฏว่าชาติถัดไป เมียหลวงไปเกิดเป็นแม่ไก่ แต่เมียน้อยไปเกิดเป็นแมว กินลูกไก่เกลี้ยงเลย แม่ไก่ก็ย่ะผูกเง็บกูจะเอามึงคืนมั้ง ชาติต่อไปแม่ไก่ก็ไปเกิดเป็นเสือ แมวก็ไปเกิดเป็น

กวาง มันก็ไล่กินกันไปกินกันมาคนละชาติสองชาติ จนปัจจุบัน คนหนึ่งเป็นนางยักษิณี คนหนึ่งเป็นนางกุลธิดา พอเล่าให้ฟังเสร็จเรียบร้อย ก็เลยกลายเป็นว่าทำอย่างไรจะให้กรรมนั้นมันสิ้นสุดลง ? พระพุทธเจ้าก็บอกให้ทั้งสองอธิษฐานต่อกันซะ พออธิษฐานต่อกัน ไม่จองเวรต่อกัน ประเภทใจหยาบและจำเลยยอมรับกันต่อหน้า กระแสกรรมมันก็ขาดลง คราวนั้นก็มีเรื่องสืบเนื่องมาว่า นางกุลธิดาก็เอายักษิณีไปอยู่ที่บ้าน ถึงเวลาก็กจัดอาหารไปเลี้ยงดู นางยักษิณีบอกว่ายอยู่ในบ้านคนแก่อึดอัด ประเภทเบื่อกลิ้นมนุษย์ ไม่ใช่เบื่อเฉย ๆ ผล่ออาจจะกินซะด้วย ขอไปอยู่กลางนาเถอะ นางกุลธิดาก็ไปปลุกโรงนาไว้กลางนา ถึงเวลาก็กเอาอาหารไปให้ นางยักษิณีเห็นว่เอา...ชาวไร่ก็ผิดแล้วจริงๆ หนอ ก็เลยตั้งใจช่วย ตัวเองเป็นยักษิณีมีความเป็นทิพย์ พอถึงเวลาก็กบอกว่า เอ้อ...ป็นี้น้ำมากนะให้ปลุกข้าวในที่ตอน ป็นี้น้ำน้อยนะ ให้ปลุกข้าวในที่ลุ่ม นางกุลธิดาก็ให้สามีและบริวารทำตาม ก็ปรากฏว่าตัวเองว่ารายอยู่คนเดียว คยอื่นแจ่งกันหูดไปเลย คนอื่นก็มาถามว่ามีอะไรดี ก็บอกว่ามีนางยักษิณีอยู่ในไร่ของตัวเอง แล้วเขาบอกอย่างงั้นอย่างนี้ ทุกคนก็ประหลาดว่า ถึงเวลาช่วยบอกร้างจะได้มั๊ย ก็บอกว่าต้องไปของนางยักษิณีเอง คนอื่นก็เลยเอาอาหารไปเช่นนางยักษิณีบ้าง นางยักษิณีเห็นคุณ แกก็แอบกระซิบบอกให้ด้วย มันก็เลยกลายเป็นประเพณีเช่นผีนามาเรื่อยๆ ทางด้านอีสานเขาเรียกผีตาแฮกมั๊ย? เช่นผีกกลางนา ประเพณีนี้มีมาตั้งแต่สมัยพุทธกาล พอถึงเวลาก็กเอาอาหารไปให้ แต่อันนั้นชาวไร่จะนะ ระยะเวลาๆ ไร่รู้ว่าผีตัวไหนมันจะรับไป

กรรมเป็นของน่ากลัว การส่งผลของกรรมเป็นของน่ากลัว พระ

พระพุทธเจ้าจึงได้ตรัสว่า ขึ้นชื่อว่ากรรมแล้วอย่าประมาณ ความชั่วแม้เพียงเล็กน้อยแล้วไปทำ อย่าประมาณว่าความดีเล็กน้อยแล้วไม่ทำ กรรมนั้นจะดีหรือชั่วมักตาม เล็กน้อยขนาดไหนก็ตาม เมื่อถึงวาระเมื่อถึงเวลาแล้วแต่ส่งผลให้ทั้งนั้น ดูตัวอย่างของท่านคณเฑาะว์ที่เป็นเด็กลูกชาวนา พ่อโศภนมาทั้งวัน ถึงเวลาเห็นวัวควายมันเหนื่อยอ่อนเต็มที ปลดจากคันทไถไว้ปล่อยให้ลูกจูงไปกินน้ำ ให้อ้วกควายมันเหนื่อยเต็มที มันเห็นน้ำก็หิวหน้าพรรคจะกิน แกเห็นว่ามีน้ำมันหิว มันเหนื่อยมาทั้งวัน น่าจะให้มันกินน้ำใส ก็ตั้งไปอีกหน่อยเดียวให้มันกินน้ำใสเท่านั้น ชาติปัจจุบันขนาดเป็นพระพุทธเจ้าแล้ว จะปรินิพพานอยู่แล้ว กรรมตัวนี้ยังตามทัน เต็มจากป่าวาลเจดีย์ไปกุสินารา พอข้ามแม่น้ำกับบอกระอาเนทให้ให้น้ำให้หน่อย ตกแดดเหนื่อยเหลือเกิน พระอาเนทีย้อนกลับไปถึงแม่น้ำปรากฏว่าเกวียน ๕๐๐ เล่มลุยข้ามไปพอดี และเป็นจ๊กเลย พระอาเนทียกหน้าแห่งกลับมากล่าวว่าน้ำไม่มี พระพุทธเจ้าบอกว่ไปเอาน้ำมีอยู่ พระอาเนทียกเขี่ยย้อนกลับไป ไม่น่าเชื่อว่า เกวียน ๕๐๐ เล่มลุยผ่านไปขุ่นคลั้กเลย มันใสแจ๋วรออยู่ แล้วพระพุทธเจ้าทำแสนยานุภาพ แล้วก็ตรัสบูรพกรรมให้ฟังว่า มันเป็นเพราะอย่างนี้ นั่นแหละทำด้วยเจตนาดีแท้ๆ ยังอดน้ำสักพักหนึ่งแล้วบารมีขนาดพระพุทธเจ้ายังโดนกรรมเล็กๆ น้อยๆ ตามเสวยชะขนาดนั้น แล้วเราจะเหลือเหลือ เพราะฉะนั้นยังคิดเราจะต้องเห็นความน่ากลัวของกรรม การส่งผลของกรรมดี มันก็ไม่ใช่ว่าจะดีตลอด เราอาจจะผลิตผลิตเจริญใจจนลืมทำความดีจนกรนไปเลยก็ได้ ขณะเดียวกันการส่งผลของความชั่วก็ย่อมเป็นวิบากให้เราต้องทนทุกข์เวทนาอยู่ตลอดเวลาที่ดำรงชีวิตอยู่แล้ว มันก็เลยกลายเป็นว่าดีก็อาจจะพาเราห่างความดี

ออกไป ชั่วก็พาให้เราทุกข์ทรมานเดือดร้อน ตราบใดที่ยังเกิดอยู่ ไม่ว่าจะผลดีผลชั่วที่ส่งผลให้ ก็อาจจะพาเราลงต่ำได้อยู่ตลอดเวลาเพราะฉะนั้นอย่าเกิดได้ดีที่สุด

ถาม : ทำอย่างไรจะอยู่ในสิ่งที่ดีตลอด ?

ตอบ : กำลังใจต้องดี กำลังใจในที่นี้หมายถึงสมาธิ ถ้าสมาธิทรงตัวเนกำลังใจจะมั่นคงเข้มแข็ง จะไม่เปลี่ยนแปลงไปต่างๆ ตลอดระยะเวลาที่เราทำความดีจะมีสิ่งที่มีภัยมาเบียดเบียน มาเบียดเบียน มาดึงเราไปจากจุดมุ่งหมายของเรา เราต้องระมัดระวัง มีสติกำกับอยู่ตลอดเวลา มีกำลังใจที่เข้มแข็งที่จะต่อสู้พินาศ เพื่อจุดหมายของเราเอง สติ สมาธิ ปัญญา ๓ ตัวทั้งไม่ได้เด็ดขาด ทั้งเมื่อไหร่จึงเมื่อไหร่ กำลังใจเข้มแข็งแต่ขาดสติ ก็อาจจะสู้เขาไม่ได้ มีสติมั่นคง มีกำลังใจเข้มแข็งแต่ปัญญาไม่พอ ก็อาจจะรู้ไม่ทันแล้วเสียของของเขา เสร็จเขาอีก มีปัญญา มีสติ แต่สมาธิไม่พอ ก็จึงอีกเหมือนกัน ตกลง ๓ ตัวทั้งไม่ได้ชั๊กอย่างเดียว

ถาม : รัทมีกายสว่าง ? (ไม่ชัด)

ตอบ : อันนั้นคงจะต้องพุทธบูชา มหาเดชะวันได้กับขนาดหนักเลย แต่ละองค์ก็สร้างบุญบารมีมายังนานเท่าไร โอกาสที่สิ่งดีๆ จะเกิดขึ้นกับพระองค์ก็มากเท่านั้น พระพุทธเจ้า สังเกตดูว่าถ้าเป็นวิริยาธิกะ ซึ่งสร้างบารมีมาในกายวจีปนิธาน คือขั้นสุดท้ายอย่างต่ำสุด ๑๖ อสงไขยกับแสนมหากัป ส่วนใหญ่แล้วทุกอย่างที่ดีจะเกิดขึ้นกับท่านมากกว่าองค์อื่น เพราะฉะนั้นทำให้มันมากๆ เข้าไว้ ต้องการรัทมีกายสว่างแบบนั้นละก็ตั้งหน้าตั้งตาในเรื่องของพุทธบูชาไว้ จะเป็น ทาน ศีล ภavana เกษะพระเป็นที่พึ่ง เอาพระนำหน้าตลอด สร้างพระใหญ่อย่างที่วัดม่วงสร้าง

หน้าตัก ๑ ไร่ ๔ วา มั่ง กำลังใจเขาสรางขนาดนั้นนะ แล้วทางพมาเขาสรางพระนอนยาว ๕๐๐ คอก ถ้าทำขนาดนั้นได้รับรองว่าวิมิกายสว่างกว่าเขาแน่ ระวังเจตคนสร้าง ๕๐๐ กับ ๕ คอก แล้วกัน มันจะสว่างกว่าเราน้อยหนึ่ง

ถาม : รับฝากไปวัดม่วงได้มั๊ย ?

ตอบ : ไปทำกับเขาเองแล้วกัน อาตมาไม่มีอารมณ์ตามไป

ถาม : (ไม่ชัด)

ตอบ : ก็ใช่ ถ้าทำมาแล้ว มันระบุเจาะจง เราใช้เองก็ไม่ได้ ก็ต้องทำตามรายการนั้น ต้องตะกายไปทำถึงโน่น ของวัดม่วงไม่เคยไปทำกับเขาหรอก แต่ทางของพมานี้ลื้อไปหลายยกแล้ว มันผ่านไปพอติ แล้วเขาก็มีตู้บริจาค มีคนนั่งรับอยู่ ก็จัดแจงทำบุญกับเขาไปเลย กำลังใจเหลือเกิน หลวงพ่อโคชชุยตาเสียว ที่พมายาว ๑๕๐ ฟุต ยาว ๑๕๐ ฟุต มันลื้อเข้าไปเท่าไร ๔๕ เมตร อันนั้นก็สมัยก่อนเขาถือว่าใหญ่ที่สุดไปเจอหลวงพ่อนารทะท่านสร้างไว้ที่เมืองมรยวั ๒๒๒ คอก ไม่ทราบที่ท่านชอบเลข ๒ อะไร ท่านสร้างยาว ๒๒๒ คอก คือ ๑๑๑ เมตร มาที่หลวงพ่อบุชชะที่เมืองมุดัง ท่านสร้าง ๕๐๐ คอก เขาเยอะกว่าเดี๋ยวมกราคมไปน่าจะเสร็จแล้ว เพราะว่าวัดนี้มีที่ผ่านมานี้ไป กำลังตกแต่งพระพักตร์อยู่ นี่ประเภทใหญ่เขาออกทั้งแถบเพื่อสร้างพระ กำลังใจเหลือเกินจริงๆ ถือว่าพระใหญ่ขนาดนั้นต้องมีที่ฝังให้มันคง ประเภทใหญ่เขาไปซึกหนึ่งเลย เพื่อสร้างพระอิงกับเขาไว้ ตรงพระเศียรนี่คงเท่าตึกประมาณถ้านับไม่ผิดรวมๆ ๑๐ ชั้น เพราะว่าข้างในเขาจะทำเป็นชั้นๆ เป็นห้องๆ มีพุทธประวัติ มีพระเจ้า ๑๐ ชาติ มีอะไรไปอยู่ข้างในนั้น

ถาม : ความกังวลใจ ?

ตอบ : กังวลใจ เขาเรียกว่า ปลิวโพธิ ความกังวล จะนับว่าเป็นกิเลสก็ได้ แต่จริงๆ เป็นสภาพจิตใจของเราที่ขุ่นมัวด้วยการที่เรายุคความคิดมันไม่เป็น ถ้านับแล้วมันก็เป็นกิเลสหลายในตัวของพุทธจะกุกจะ ความฟุ้งซ่านของจิต นั่งอยู่ที่นี้แท้ ๆ พวงคนนั้นพวงคนนี่ ลืมนึกไปว่าอยู่ที่นี้ถึงห่วงไปก็ทำอะไรไม่ได้

อาการผีอำมีอยู่ ๒ สาเหตุด้วยกัน อย่างแรกเกิดจากเลือดลมในร่างกายของเรามันไม่ปลอดโปร่ง อาจจะเป็นเพราะว่าตอนช่วงนั้นรับประทณาอาหารผิดสำแดงเข้าไปก็ตี นอนทับอวัยวะบางส่วนของตัวเองไว้ก็ตี ในเมื่อเลือดลมเดินไม่ดี โบราณเขาบอกว่า สมมันตีขึ้น มันจะมีอาการเหมือนกับมีเงาใหญ่ๆ ค้างๆ ทับอยู่ มันเอ็ดอิด ต้องตื่นรณขยับให้พ้นจากท่านั้น มันถึงจะหลุด ส่วนอีกอย่างหนึ่งผีจริง ๆ แต่ส่วนใหญ่ผีที่มา ไม่ค่อยจะใช่ผีจริงหรอก มันมีปลอมก็คือเทวดา ถ้าหากว่าเป็นนักปฏิบัติ พรตพวกของเราที่เป็นพรหมเทวดามีอยู่ เขาจะลองกำลังใจเราดูว่า กำลังใจของเราช่วงนี้ใช้ได้หรือยัง ? ถ้ายังกลัวตายอยู่ใช้ไม่ได้จะถ้าหากว่าผีอำ มันจะลักษณะเหมือนกับเงาๆ ค้างๆ เลย แต่ถ้าผีจริงที่ว่านี้มันมาเป็นตัวๆ เลย อย่างของอาตมานี้ไล่ชกกันอยู่ ๓ ปีเต็มๆ มันมาเป็นตัวแล้วมันไม่ได้มาตัวเดียวด้วย บางที ๗ ตัว ๘ ตัว ช่วยกันรุมยำเราซะละจริงๆ ก็เรียกว่าผี แต่ว่าของอาตมานี้คือเทวดา เพื่อนเก่า เขาอยากูว่า เราตอนนี้กำลังใจเป็นอย่างไร มีความเข้มแข็งพอไหม เขาจะมาทดสอบ แต่ว่าเรื่องของการทดสอบนี้ถ้าเรากลัวมาก คำว่ากลัวมาก คืออาจจะกลัวจนเสียดสี เขาจะไม่มา แล้วก็ถ้าหากว่าไม่กลัวเลย เขาก็ไม่มา

พวกกำลังใจครึ่งกล้าครึ่งกลัว คิดว่าตัวเองแน่ โดนทุกรายแหละ ของ
 อาตมาโดนอยู่ ๓ ปีเต็มๆ ทุกวันเลย เข้ายันคำ คำยันเข้า โครบกว่าผี
 หลอกกลางคืน อย่าไปเชื่อ เทียงๆ ก็เอา มันมาทุกเวลาเลย มาทีหนึ่งก็
 หลายๆ ตัว ๗ ตัว ๘ ตัว ตีกันประจำดังตั้งอยู่ทุกวัน คราวนี้กฎีกหลังแรกนะ
 อยู่หลังร้านอาหารป่ากิมก๊ี้ในวัดท่าซุง อยู่ตรงมุมกำแพงพอดี บ้าเขาก็อ้ว
 หลวงพี่ขนย้ายอะไรกันทั้งวัน เสียงดังดังอยู่ยั้งยั้ง ความจริงติดกับมืออยู่ คือ
 เขามาแกลงเรา ไม่ยอมให้อยู่สุขอยู่สบายเลยละ เขาอยากลองกำลังใจดู
 ถ้าหากว่านึกถึงความดีได้ อย่างเช่นว่าเกาะพระได้ เกาะพระนิพพานได้
 ยอมตัวว่าตายแล้วเราไปอยู่กับพระ ตายแล้วเราไปอยู่กับนิพพาน เขาก็จะ
 เลิก แต่ถ้าหากว่าเกาะไม่ได้ เขาก็ว่าไปเรื่อย อาตมาทหารเก่า ไม่ค่อย
 จะคิดเรื่องอื่นหรือคิดอยู่อย่างเดียวเอ็งแกลงข้าก็สู้ มันก็เลยตีกันนาน
 นาน พระอินทร์ก็โดน สารพัดสารเพ พระวัดท่าซุงไปถามเถอะ พอ
 กำลังใจเริ่มดีโดนทุกรูป หลวงรูปอย่างท่านโกวิท ลิกไปแล้ว โดนบีบคอ
 จนหายใจไม่ออก จะตายแหล่มีตายแหล่ เอ้อ...ตายก็ตายวะ ภูเขาไปนิพพาน
 ตอนนั้นก็ได้ มันก็ปล่อย แล้วบอกว่า "ไอ้หน้าอย่างนั้นะเธอจะไป
 นิพพาน?" มันดูถูกจริงๆ ตั้งแต่บัดนั้นจนถึงบัดนี้ ๑๘ ปีเต็มๆ นะ ยังไม่เคย
 เจอผีที่ไหนเหตุเท่าวัดท่าซุงเลย เพราะฉะนั้นเวลาไปอยู่ป่าอยู่ดง อยู่ที่ไหนก็
 เลยกลายเป็นสบายไปหมด พวกระดับตึกเตอร์มันอยู่ในวัดแล้วนี่ ผ่าน
 ตึกเตอร์มาแล้ว ที่อื่นเรื่องเล็กเลย มารู้อีกหลัง หลวงพ่อท่านบอกเฉพาะชั้น
 จมูมหาราชนี่เฝ้าวัดท่าซุงอยู่ ๒,๐๐๐ องค์ แล้วคิดดูจอมหาราชนี่ต้อง
 เรียกว่าจอมผีเลยก็ว่าได้ เพราะว่าท่านจะคุมพระภูมิจำที่ทั้งหมด พระภูมิจำ
 ทั่วทั้งที่คุมพวกสัมภเวสี พวกอะไรต่อไปอีกรอบหนึ่ง แล้วคิดดูนั่นแล่น

ระดับหัวหน้าใหญ่แล้ว ถ้าหากว่าเทียบกับโลกมนุษย์ของเรา ๔ ท่านก็
 คงพวก ผบ. เหล่าทัพ ประเภททัพบก ทัพเรือ อากาศ ตำรวจ ชั้น
 จมูมหาราชนี่จะเกี่ยวพันกับโลกมนุษย์โดยตรง สถานที่ไหนมีสิ่งสำคัญทาง
 พระศาสนาที่ดี มีทรัพย์แผ่นดินที่ดี มีพระหรือคนดีอยู่ที่ใด ท่านจะต้องรักษา
 ที่นั่น ก็เลยกลายเป็นว่างานท่านจะหนักอยู่หน่อย
ถาม : ชั้นยามา บำเพ็ญบารมีไปนิพพานไหม ?
ตอบ : ไม่น่าหรอกจ้ะ พวกยามานี่ส่วนใหญ่ท่านจะติดกรรมฐาน ติดการ
 สวดมนต์ไหว้พระ แล้วก็ชั้นดุสิตจะเป็นพระโพธิสัตว์บำเพ็ญบารมีอยู่ ๒
 ชั้นนี้ถ้าไม่ใช่จำเป็นจริงๆ พระอินทร์จะไม่เรียกหา
ถาม : ศาสนาอื่นเข้าไม่ได้ ?
ตอบ : มีที่เป็นมิจจากกฎฐิติไม่ได้เคารพพระพุทธรูปศาสนานั้นน้อยมาก
 ศาสนาอื่นสามารถแทรกอยู่ได้ แต่ว่ามันน้อย อย่างของศาสนาพราหมณ์
 เป็นได้ถึงอุปพรหม เพราะว่าพราหมณ์ได้ถึงสมาบัติ ๘ ไม่ว่าพวกขงจื้อ
 อินดู ศาสนาคริสต์ เป็นพรหม เป็นเทวดากันเยอะ ที่น้อยที่สุด.....
 ประเภทว่าจะกินต้องฆ่าเอง การฆ่าสัตว์เป็นการปลดปล่อยเขาไปสวรรค์
 หลักการมันผิดตั้งแต่แรก
ถาม : พวกคริสต์ไปสวรรค์ที่เดียวกับเรา ?
ตอบ : จะศาสนาไหนก็ตามก็ที่เดียวกัน แต่ที่เขาเห็นไม่เหมือนกัน
เพราะว่าความยึดถือของตัวเองมันต่างกัน อย่างเช่นว่าของไทยเรา
 ถ้าเป็นพระเจ้าแผ่นดินต้องแต่งตัวอย่างนี้ ถือว่าระดับสูงสุดของมนุษย์ ถ้า
 ของจีนต้องแต่งตัวแบบนั้น ในเมื่อต่างคนต่างคิดว่าในสภาพของตัวเองดีที่
 สุดเป็นอย่างไร เมื่อถึงวาระถึงเวลาเขามาหา เขาจะทำสภาพอย่างนั้นให้รู้

จะรู้ว่าเขาเหนือกว่าเรา สูงกว่าเรา ดีกว่าเรา แล้วเขาก็เอาเป็นเครื่องยึดมั่นถือมั่นไปว่า ของเขากับของเราไม่เหมือนกัน ความจริงเหมือนกัน เพียงแต่การยึดถือไม่เหมือนกัน อย่างเทวดาฝรั่ง จะต้องใส่ชุดขาว ๆ มีวงแสงบนหัว ถ้าไม่มายังนั้น เขาก็ไม่คิดว่าเป็นเทวดา เขาต้องทำภาพแบบนั้นให้ดู แต่จริง ๆ แล้วทั้งหมดเหมือนกัน หลวงพ่อท่านเคยขึ้นไปชั้นดุสิต เจอเทวดาฝรั่งลากผ้าขาวรุ่มร่ามมา ถามว่าเป็นใคร? บอกว่าผมเยซูคริสต์ ถามว่าแล้วทำไมแต่งตัวอย่างนี้? ข้างบนนี่มีอย่างนี้หรือ บอกว่าถ้าผมไม่มาอย่างนี้ ท่านก็ไม่รู้ว่าผมเป็นใคร คือท่านจะแยกให้ดู เสร็จแล้วก็กลับสภาพเต็มบุญเต็มบารมีเป็นพระโพธิสัตว์ชั้นดุสิตเครื่องทรงอร่ามเลย ลักษณะเป็นสีขาวประกายเพชรทั้งนั้น

บรรดาผู้ที่เป็นพระโพธิสัตว์ไม่ว่าจะไปอยู่จุดไหนก็จะเป็นผู้นำเขา อย่างพระเยซูท่านเป็นพระโพธิสัตว์ใหญ่ ท่านก็ต้องไปประกาศศาสนาของท่าน หลวงพ่อก็ยังต่อว่าพระเยซูว่าทำไมคุณสอนผิด คุณไปสอนเขาว่าบาปล้างได้ พระเยซูบอกผมไม่ได้สอนผิด คนมันเอาไปใช้ผิด ท่านบอกสอนให้สารภาพบาปเหมือนกับพระปลงอาบัติ สารภาพว่าเราทำผิดอะไรมา ต่อไปจะไม่คิด ไม่พูด ไม่ทำอย่างนั้นอีก เพื่อให้มีคนเป็นพยานและตัวเองจะได้ไม่กล้าทำ แต่ปรากฏว่าคนมันมักง่าย สอนว่าสารภาพบาปมันอายุเขา คนอาจจะไม่ถือศาสนา มันก็เลยสอนไปเลยว่าล้างบาปได้ คนจะได้ไปถือศาสนาเขาเยอะๆ ทำชั่วมาเท่าไร ล้างบาปได้ มันเลยกลายเป็นว่าเป็นสังฆกรรมปฏิรูป ก็คือว่า สอนตามใจคน ในเมื่อสอนตามใจคนทั้งๆ ที่มันไม่ใช่สิ่งที่ถูกต้อง ก็เลยพาและไปเยอะ

